SJORS

van de Rebellenclub

19 oktober 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 42

HET STEKELBEEST VAN KREKELBEEK

hoera, alweer een TERRIËR-JEUGDPOCKET

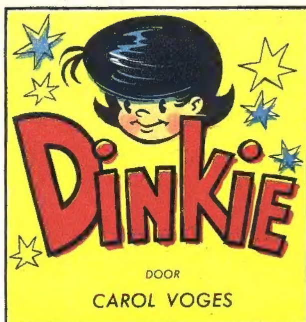
Goed nieuws voor alle jongens en meisjes, die met verlangen uitzien naar het volgende boek in de **TERRIËR-JEUGDPOCKETREEKS** een kostelijk boek! Stel je voor, dat je op de hoek van de straat opeens een stegosaurus tegenkwam, die overgebleven was uit de oertijd. Je weet wel, zo'n reuzenhagedis, met allemaal van die grote stekels op zijn rug. Wát zeg je, bestaat zo iets niet? Lees dan maar gauw dat spannende verhaal van Evelyn Lampman: **HET STEKELBEEST VAN KREKELBEEK** Daarin gebeurt het echt!

Jimmy en Joan wonen op een afgelegen boerderij en op een van hun zwerftochten door het stille gebergte ontmoeten zij de stegosaurus Fernandoleos, die zich daar schuilhoudt. Hij kan praten, maar is erg verlegen. Met de kinderen raakt hij bevriend, maar grote mensen wil hij voor geen geld van de wereld ontmoeten.

Jimmy en Joan beleven, samen met hun gestekelde vriend, een reeks spannende avonturen. Fernandoleos vernielt een vliegtuig, helpt bij de jacht op fossielen, bij het uitroeien van een onkruidplaag, bij het ontmaskeren van een boef, kortom, ze rollen van het ene avontuur in het andere.

Dit boek mag je niet missen. Vraag maar gauw of je vader of moeder het voor je wil bestellen. Het is 192 bladzijden dik, heeft een mooi vierkleurenomslag en een heleboel leuke plaatjes binnenin. **En... het kost maar f 0.95!**

Verkrijgbaar door tussenkomst van de boekhandel. Rechtstreekse bestellingen worden uitgevoerd na ontvangst van het verschuldigde bedrag ad f 0.95 op postrekening nummer 9229 van de N.V. Drukkerij De Spaarnestad, afd. extra-uitgaven, te Haarlem. Op het girostrookje duidelijk vermelden „ HET STEKELBEEST VAN KREKELBEEK". A.u.b. geen geld of postzegels in brieven insluiten. Rechtstreekse bestellingen kunnen ook worden opgegeven bij de plaatselijke agent van dit blad.

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

WE MAKEN ER EEN PAAR GEZELLIGE DAGEN VAN. HET WEER IS PRACHTIG, WAT WIL EEN MENS MEER!

EN WE GAAN LOGEREN IN EEN LEUK HOTELLETJE, WAAR HET ETEN GOED IS EN DE WAARD VRIENDELIJK!

KIJK, HIER IS HET KABBELMEER. ZE ZEGGEN DAT JE HIER DE VIS MET JE HOED KUNT VANGEN!

WE HEBBEN TIJD GENOEG, OPA. U KUNT BEST WAT GAAN VISSEN. DE HENGELS LIGGEN ACHTER IN DE AUTO!
DAT IS LIEF VAN JE OM ZO AAN JE GROOTVADER TE DENKEN. IK DENK DAT IK HET DOE OOK!
ZIEOEFF

HA, MIJN HENGELS! IK HOOP MAAR DAT DE VIS WIL BIJTEN!
O, DAT ZAL VAST WEL, OPA!
LEKKER VISSEN BIJTEN!

U KRIJGT STRAKS EEN KOPJE KOFFIE UIT DE THERMOSFLES!
HÉÉL FIJN, DINKIE! JE BENT EEN LIEF MEISJE!

GEEF MIJ MAAR DE DONKERE WOUDEN, HET KABBELEN VAN DE GOLFJES EN EEN KOPJE KOFFIE VAN DINKIE!

GEEF MIJ MAAR DE RUST EN DE STILTE...

HELLUP!
?
?

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

IK BEN KLAAR, MIJNE HEREN!

DE DAPPERE HOUDING VAN OLD SHATTERHAND DOET DE JAGERS EEN OGENBLIK WEIFELEN EN... .

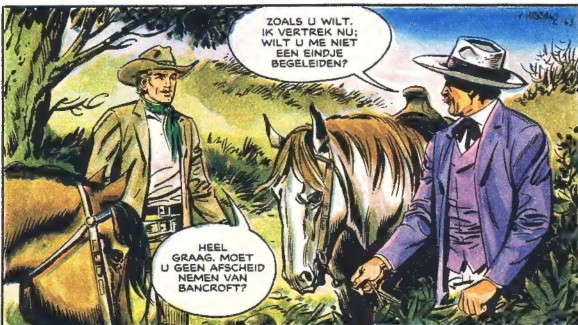

HOU ER WEL REKENING MEE, DAT DIT GROENTJE ONDER MIJN BESCHERMING STAAT!

NU VERLIEZEN DE TEGENSTANDERS HUN ZELFVERZEKERDHEID. ZWIJGEND GAAN ZE NAAR HUN BEWUSTELOZE KAMERADEN EN PROBEREN ZE BIJ KENNIS TE BRENGEN.
WIE TEGEN HEM BEGINT, KRIJGT MET MIJ TE DOEN!

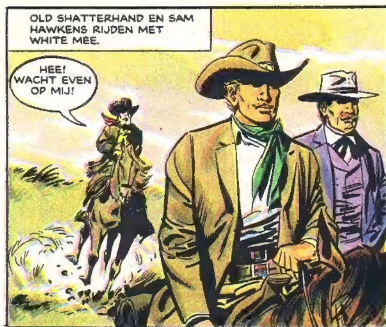

ZOU U ER IETS VOOR VOELEN OM MET MIJ MEE TE GAAN?
HET IS MIJN PLICHT HIER TE BLIJVEN.

ZIET U DAN NIET IN WAT VOOR GEVAAR U VERKEERT?
IK BEN NIET BANG.

BOVENDIEN KAN IK REKENEN OP DE STEUN VAN HAWKENS, STONE EN PARKER.

ZOALS U WILT. IK VERTREK NU; WILT U ME NIET EEN EINDJE BEGELEIDEN?
HEEL GRAAG. MOET U GEEN AFSCHEID NEMEN VAN BANCROFT?

DAT IS NIET NODIG; IK HEB AL GENOEG MET HEM GEPRAAT. DOEL VAN MIJN BEZOEK WAS VOORAL: JULLIE WAARSCHUWEN VOOR DE INDIANEN!

OLD SHATTERHAND EN SAM HAWKENS RIJDEN MET WHITE MEE.
HEE! WACHT EVEN OP MIJ!

TEGEN HET MIDDAGUUR HOUDEN ZE HALT OM UIT TE RUSTEN.
OM JE DE WAARHEID TE ZEGGEN: IK HEB SPOREN VAN INDIANEN GEVONDEN, MAAR...

HET JACHTSEIZOEN IS BEGONNEN. DE INDIANEN HEBBEN DAN DE GEWOONTE HUN DORPEN TE VERLATEN. ZE TREKKEN DE KUDDEN BUFFELS EN MUSTANGS ACHTERNA, DIE NAAR HET ZUIDEN UITWIJKEN.

NA EEN SOBER MAAL NEMEN WHITE EN ZIJN BEGELEIDER AFSCHEID VAN HEN.
TOT ZIENS!
TOT ZIENS!

KIJK EENS, MENEER HAWKENS!

WHITE HAD GELIJK TOEN HIJ ONS WAARSCHUWDE VOOR DE INDIANEN!

DENKT U DAT DIT EEN SPOOR VAN EEN ROODHUID IS?
ABSOLUUT. HET IS HET SPOOR VAN EEN INDIANENSCHOEN. HET IS ONGEVEER TWEE DAGEN OUD.

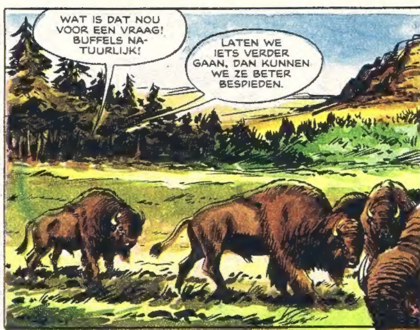

HET IS HET SPOOR VAN EEN ROOD GROENTJE! HA, HA, HA!
WAAROM VAN EEN GROENTJE?

EEN ERVAREN KRIJGER LAAT GEEN SPOREN NA!

LATEN WE DE OMGEVING EENS GAAN VERKENNEN!
JA, KOM, NAAR DE VALLEI!

KIJK EENS! DAAR ZIJN ZE!
WIE BEDOELT U?

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

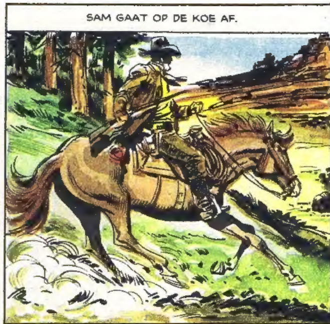

WAT IS DAT NOU VOOR EEN VRAAG! BUFFELS NATUURLIJK!
LATEN WE IETS VERDER GAAN, DAN KUNNEN WE ZE BETER BESPIEDEN.

HA, HA, HA! HIJ WIL BUFFELS BESPIEDEN! IK JAAG ER LIEVER OP!
MAAR...

HET IS MAAR EEN KLEINE KUDDE. VROEGER WAREN ER WEL TROEPEN VAN TIENDUIZEND STUKS EN MEER. HET IS NIET DE SCHULD VAN DE INDIANEN DAT DE KUDDEN NU VEEL KLEINER ZIJN; ZIJ HEBBEN NOOIT MEER DIEREN GEDOOD DAN NOODZAKELIJK WAS VOOR HUN LEVENSONDERHOUD.
WE STAAN TEGEN DE WIND IN. ALS WE ONS VERDEKT OPSTELLEN ZULLEN DIE DIEREN ONS NIET RUIKEN.

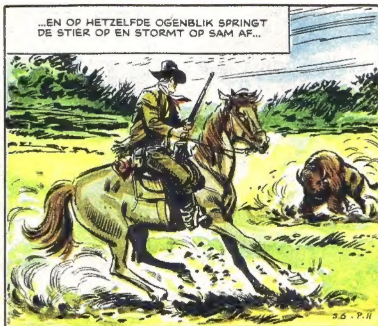

IK HEB MIJN ZINNEN GEZET OP DIE KLEINE BUFFELKOE DAAR ACHTERAAN. BLIJF JIJ HIER.

AAN HET HOOFD VAN DE TROEP LOOPT EEN REUSACHTIGE BUFFELSTIER, TWEE METER HOOG EN ZEKER DRIE METER LANG. HIJ IS DE LEIDER VAN DE KUDDE.

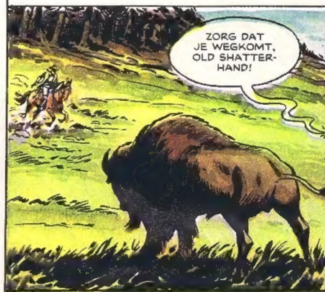

SAM GAAT OP DE KOE AF.

IN VOLLE GALOP MIKT EN SCHIET HIJ.

HET GETROFFEN DIER WANKELT, DE KOP OMLAAG...

...EN OP HETZELFDE OGENBLIK SPRINGT DE STIER OP EN STORMT OP SAM AF...

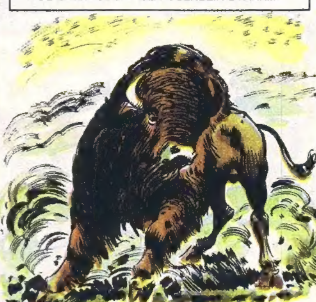

MIJN PAARD BEN IK KWIJT!

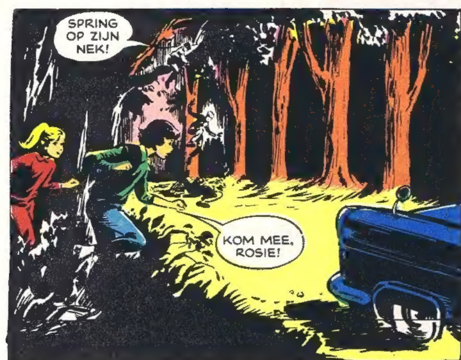

Jenny en de ruimteman

Het komt in de bus

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

John Post (17), Woudenbergseweg 26c, Maarsbergen, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Rinus Hengeveld (16), Provinciale weg 26, Maarsbergen*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Ellie Helmes, Lugtenakkerstraat 1, Arewijn, post Zeddam (Gld.)*, wil corresponderen met een r.k. meisje tussen zestien en achttien jaar, liefst in België, niet uit een grote stad. Hobby's: kunstschaatsen, zwemmen, handbal, lezen, moderne muziek en film. • *Edith Smith (15), Scholtinkstraat 80, Losser (O.)*, zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd of ouder. Hobby's: lezen, wandelen en foto's van filmsterren. • *Robert Dries (15), Steenweg op Beerse 73, Merksplas, Antwerpen, België*, wil corresponderen met een Frans sprekend meisje van zijn leeftijd. • *José Haesevoets (11), Kolmenstraat 11, Stevoort, Limburg, België*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd, liefst uit Zuid-Holland of Duitsland. Hobby's: zwemmen, lezen, foto's van zangers en filmsterren. • *Aafje Meijer (13), Makassarstraat 92 III, Amsterdam-Oost* en *Beppie Boot, Blankenstraat 56 III, Amsterdam-Centrum*, willen corresponderen met een jongen of een meisje. Hobby: film. • *Marianne Alofs (15), Oude Doetinchemseweg 10, 's-Heerenberg (Gld.)*, wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd, liefst in Gelderland. • *Tieme Zuidema (17), Wolfsbosstraat 68, Hoogeveen*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Els (13)* en *Kitty (11) Heesakkers, Frederiklaan 61, Eindhoven* en *Ineke Peeters (8), Botterstraat 21, Eindhoven*, zoeken een correspondentievriendin van hun leeftijd om 's zomers mee te gaan fietsen, wandelen en zwemmen, liefst uit de omgeving van Eindhoven. • *Fred Rohde (14), Navanderstraat 8, Rotterdam-4*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd uit Italië. Hobby's: Voetballen, schaatsen en postzegels. Wie kan hem aan adressen helpen. • *Johan Knieriem (13), Noordstraat 37, Axel (Z.-Vl.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby's: voetballen en schaatsen.

Het geheim van

door Jan Louwman

Paul, de melkboer staat beneden. Wil jij even twee flessen melk en een fles yoghurt voor me halen?" vroeg mevrouw Oostveen vanuit de keuken.

„Joe," zei Paul. Hij legde het boek neer, waarin hij zat te lezen, en liep naar de keuken om lege flessen en geld in ontvangst te nemen. Hij stapte de galerij op en haastte zich de trap af. Toen hij beneden kwam, ontdekte hij tot zijn teleurstelling dat de melkboer in geen velden of wegen te bekennen was. Paul zuchtte. „Zit natuurlijk weer bij de een of andere buurvrouw koffie te drinken," mompelde hij in zichzelf. Verdraaid, nou moest hij nog wachten ook, terwijl zijn boek juist zo spannend was. Nee, wacht eens. Hij kon de flessen in ieder geval alvast zelf pakken. Dat scheelde straks tenminste weer en tenslotte deed hij dat wel vaker. Hij dook half de wagen in en trok twee flessen melk uit een krat. Zo, en nu nog de yoghurt. Waar stond de yoghurt? O, daar. Mooi, die had hij tenminste. Nu nog afrekenen.

„Kan ik helpen?" vroeg een stem.

Paul keek op. Achter hem stond het knechtje van de melkboer.

„Nou, ik ben maar zo brutaal geweest mezelf alvast te helpen," zei Paul.

„Twee melk en een grote yoghurt dus," zei de jongen.

„Ja," zei Paul. „En daar staan de lege flessen die ik terug had."

De jongen knikte. „Dat is dan een gulden achtenzeventig," zei hij.

„Tabé," zei Paul en repte zich weer naar boven, waar zijn boek hem wachtte. „Alstublieft, moe," zei hij, zodra hij de keuken binnen was. „De melk en de yoghurt, en dit heb ik aan geld terug. Mag ik meteen een beetje yoghurt nemen?"

„Natuurlijk, ga je gang maar."

Dat liet Paul zich geen tweemaal zeggen. Hij schonk zich een kopje vol, strooide er wat suiker over en verdween ermee naar de kamer. Daar nestelde hij zich weer in zijn stoel en al yoghurt lepelend begon hij te lezen. Hij had nog maar nauwelijks de draad van het verhaal weer opgevat, toen er gebeld werd.

„Paul, wil jij even opendoen? Ik heb vuile handen," riep mevrouw Oostveen vanuit de keuken.

Paul zuchtte. Wat kon het leven toch soms moeilijk zijn. Het was hem vandaag kennelijk niet gegund om rustig te lezen. Hij zette het kopje op tafel, legde het boek ernaast, liep de gang in en deed open. Op de stoep stond het knechtje van de melkboer met een fles in zijn hand.

„Kijk eens, hier is een goede fles yoghurt. Die fles, die jij daarstraks hebt meegenomen, is niet goed meer," zei hij, terwijl hij Paul de fles aanreikte.

„Wat zeg je me nou?" vroeg Paul verbaasd. „Is die yoghurt niet goed meer? Nou, dan moet je je vergissen. Ik heb er

Paul zuchtte. Wat kon het leven toch soms moeilijk zijn.

de yoghurtfles

net bijna een heel kopje van opgegeten. Ze smaakt prima."

„Meen je dat?" vroeg de jongen.

„Natuurlijk, anders zou ik het niet zeggen. Kijk maar, het kopje staat nog op tafel."

„Ja, ik zie het," knikte de jongen. „Nou, dan heeft de melkboer zich zeker vergist. Neem me niet kwalijk."

„Wie was dat, Paul?" vroeg zijn moeder.

„O, dat was de jongen die de melkboer altijd helpt. Hij kwam een nieuwe fles yoghurt brengen, omdat de melkboer dacht, dat deze bedorven was."

„De yoghurt bedorven?" vroeg moeder verbaasd. „Vreemd. Die bederft anders niet zo gauw. Ik denk dat de melkboer in de war is," zei moeder en ging verder met haar werk. Paul begaf zich naar de kamer, at zijn kopje leeg en was even later weer in zijn boek verdiept. Toen werd er opnieuw gebeld. „Verdraaid, blijft dat nou zo," verzuchtte hij. Hij smeet zijn boek op de grond en stond op.

„Paul, zou je nog even...?" riep zijn moeder vanuit de keuken.

„Ja, ja, ik ben al onderweg," riep hij kribbig terug en deed open. Hij staarde in het gezicht van de melkboer, die een fles yoghurt onder de arm had.

„Neem me niet kwalijk, jongeman," zei hij, „maar die fles yoghurt, die je daarstraks hebt meegenomen, is werkelijk niet goed. Hij is... eh... minder voor de consumptie geschikt, zal ik maar zeggen. Ik moet hem beslist ruilen voor deze." Hij haalde de fles onder zijn arm vandaan.

„Melkboer, luister nou eens," begon Paul. „Ik heb net van die yoghurt gegeten en heus, geloof me, die is goed. Die is prima."

„Ja, maar het geeft helemaal niet, dat jij van die yoghurt gegeten hebt," onderbrak de melkboer hem. „Ik wil hem toch ruilen tegen deze volle."

„Wat zegt u me nou?" riep Paul uit. Een plotselinge woede maakte zich van hem meester. „Geeft het niet, dat ik van die yoghurt gegeten heb? En zo juist zegt u, dat ze minder geschikt is voor de consumptie? Dus het geeft helemaal niet, dat ik straks misschien ziek word?"

„Nou... eh... zo bedoel ik het niet," stamelde de melkboer. „U zal er niet direct ziek van worden, maarre..."

„Nou, als ik er niet ziek van word, zie ik geen reden om die fles te ruilen. Zelfs niet tegen vier volle flessen. En neem me niet kwalijk, maar ik zat te lezen," zei Paul grof en wierp de deur dicht. Kwaad liep hij de keuken in. Daardoor zag hij niet, dat de melkboer nog even besluiteloos bleef staan, toen de schouders ophaalde en in de richting van het trappehuis verdween. „Dat gezeur," zei Paul. „Weer over die fles yoghurt. Je zou denken, dat er ik weet niet wat mee aan de hand is. Nou kwam de melkboer zelf."

„Ja, dat hoorde ik," zei moeder. „Ik begrijp alleen niet waarom je zo grof tegen hem moest zijn."

„Nou ja, dat gezemel ook. Ik zat juist zo lekker te lezen," zei Paul korzelig en verliet de keuken. Hij pakte zijn boek weer op en probeerde verder te lezen. Maar vreemd, het lukte hem niet zijn aandacht erbij te houden. Telkens weer dwaalden zijn gedachten af naar de fles yoghurt. Zou er dan misschien toch iets bijzonders mee aan de hand zijn? Och kom, wat kon dat dan zijn? Van die flessen werden er duizenden op een dag verkocht. En zou dan juist deze...? Maar waarom wilde die melkboer die dan zo graag terug hebben? Die yoghurt was goed. Daar zat het hem dus niet in. Dan moest het om de fles gaan. Zou die misschien een geheim bevatten? Onzin. Wat is er nou voor geheimzinnigs aan een yoghurtfles?

Paul haalde de schouders op en probeerde zich weer in zijn boek te verdiepen. Vijf minuten later echter legde hij het zuchtend weg, stond op en liep naar de keuken. Die fles liet hem eenvoudig niet los en daarom was het maar beter zich er meteen van te overtuigen, dat er inderdaad niets vreemds mee aan de hand was. Hij nam de fles yoghurt uit de ijskast en vroeg: „Hebt u nog ergens een lege melkfles, moeder?"

„Daar," wees moeder naar de keukenkast. Gelukkig had ze het kennelijk te druk om verdere vragen te stellen. Paul dook de kast in en viste er een lege melkfles uit te voorschijn. Met beide flessen verdween hij in de douchecel, waar hij de yoghurt van de ene in de andere fles overgoot. De leeggekomen fles spoelde hij goed schoon. De fles met yoghurt zette hij weer weg in de ijskast en de andere nam hij mee naar de kamer. Daar ging hij hem op zijn gemak zitten bekijken. Nou, zo op het oog was het een doodnormale fles. Hij leek tenminste als twee druppels water op alle melkflessen die hij in zijn leven had gezien. Er was boven een schilfertje af en van onder ook, maar dat was niets vreemds. Hij hield hem tegen het licht en draaide hem voor zijn ogen in het rond. Je kon er overal goed doorheen kijken. Was dit nu een fles, waar zoveel drukte om gemaakt moest worden? Maar wacht eens. Daar stond iets op de bodem. Ja, kijk, daar waren lettertjes en cijfertjes in geperst. Wat stond er nou? Paul kneep zijn ogen samen en las: „23-12-1."

„Drieëntwintig, streepje twaalf, streepje één," herhaalde hij. En wat stond eronder? Dat was een cirkeltje met een W erin. Verdraaid, waar had hij dat meer gezien? Een cirkeltje met een W erin? Hij liet de fles op zijn schoot zinken en dacht na. Als deze fles een geheim verborg, moest dat wel in die getallen en dat tekentje zitten. Maar wat kon dat dan te betekenen hebben? Die getallen leken veel op een datum. Natuurlijk 23 december... Maar dan? Die één? Was dat misschien het begin van een jaartal? Negentienhonderd zoveel? Maar wacht nou toch eens even. Wat zat hij nu weer door te draven? Hadden andere melkflessen ook niet van dergelijke tekens op de bodem staan? Nou, dat kon hij meteen even controleren. Hij liep met de fles naar de keuken en zocht er alle melkflessen op die hij maar vinden kon. Dat waren drie volle en twee lege. Hij bekeek alle flessen heel zorgvuldig aan de onderkant en kwam tot de ontdekking, dat ze allemaal bepaalde tekens droegen. Maar van niet één fles kwamen die tekens overeen met die van de geheimzinnige yoghurtfles. Ze waren allemaal vrij onduidelijk en van twee zelfs helemaal niet te lezen, terwijl de tekens op de yoghurtfles heel goed te zien waren. Bovendien stonden de tekens op alle flessen over de hele onderkant verspreid, terwijl die op de yoghurtfles keurig netjes in

het midden en onder elkaar stonden. Toen deed hij nog een belangrijke ontdekking. Op alle flessen kwam de inhoudsaanduiding 1 liter voor. En die ontbrak nu juist op de yoghurtfles. Die ontdekking schonk hem de zekerheid, dat de tekens op de yoghurtfles iets belangrijks te betekenen hadden. Maar wat? Hij zette alle flessen weer netjes weg. De volle in de ijskast en de lege, ook de yoghurtfles, in de keukenkast. Toen ging hij met een stuk papier en een potlood in de hand zitten denken, maar hoe hij ook peinsde, die middag kwam hij er niet uit.

's Avonds echter werd er een tipje van de sluier opgelicht. Na het eten zat hij de krant te lezen en daar, op de advertentiepagina, deed hij een belangrijke ontdekking. „Maar dat is het," riep hij uit.

„Wat is er?" vroeg zijn vader.

„Eh. . . niets, pa," zei Paul en probeerde zo onschuldig mogelijk te kijken, maar telkens weer werd zijn blik getrokken naar de advertentie van warenhuis „Het Wespennest". Boven aan de advertentie stond het handelsmerk van dat warenhuis. Een cirkeltje met een W erin. Natuurlijk. Daarom was dat teken hem zo bekend voorgekomen. Stom dat hij er niet eerder op gekomen was. Maar wat kon een warenhuis nu met een yoghurtfles uitstaande hebben? Hij besteedde er de hele avond aan om het verband te leggen, maar slaagde er niet in. Toch stond het voor hem vast dat met dat tekentje op de fles het warenhuis bedoeld werd. Maar wat hadden die getallen dan toch te beduiden? Stel dat het een datum was. Dan was het de datum van overmorgen. Vandaag was het immers 21 december. Ja maar, die één dan? Zelfs in bed kon hij het maar niet loslaten en zo duurde het heel lang, eer hij sliep. Totdat hij opeens, midden in de nacht, wakker schrok. Waarvan hij nu precies wakker geworden was, wist hij niet, maar dat hij klaar wakker was, stond vast. En het vervelende was wel, dat hij niet meteen weer in slaap kon komen. Hij keerde zich eens op zijn andere zij, strekte zijn benen uit, trok ze daarna weer op, schikte zijn kussen en draaide zich toen nog eens om. Tenslotte stond hij zuchtend op. Hij liep naar het raam, keek eens naar buiten en verliet daarna zijn kamertje om beneden in de keuken water te gaan drinken. Maar op de trap ving hij een geluid op. Een metaalachtig geluid, en het kwam uit de keuken. Zo zacht hij kon daalde hij de trap verder af en sloop op de keuken toe. Nu hoorde hij het weer. Het was alsof er iemand in de keuken aan het rommelen was. Moeder? Wel nee, wat moest die daar midden in de nacht uitspoken? Vader dan misschien? Natuurlijk niet. Moeder klaagde er altijd over, dat die zo verschrikkelijk vast sliep, dat hij zelfs van het hevigste onweer niet wakker werd. Dan moest het een inbreker zijn. Maar wat had die in de keuken te zoeken? Opeens, met een schok, wist hij het. De fles! De yoghurtfles!

Meteen wierp hij de deur open. In het halfduister zag hij een gedaante gebukt voor de geopende keukenkast zitten. Hij gaf een kreet, de gedaante veerde op, keerde zich om, deed een stap in zijn richting en toen kwam er iets met kracht op zijn hoofd neer. „Oef," zei Paul en viel neer.

Toen hij weer bijkwam, stonden zijn vader en moeder over hem gebogen.

„Wat is er aan de hand, Paul? Wat is er gebeurd?" vroeg moeder verschrikt en bezorgd tegelijk.

„M'n hoofd," zei Paul en probeerde te gaan zitten.

„Blijf nu maar liggen, jongen," zei vader. „De dokter komt zo."

Paul klemde zijn beide handen om zijn hoofd en keek in het rond. Hij lag op de keukenvloer. Toen kreeg hij de keukenkast, waarvan de deur nog steeds openstond, in het oog. „Heeft hij hem meegepikt?" vroeg hij.

„Wat meegepikt?" vroeg vader.

„De yoghurtfles?"

„De yoghurtfles? Maar, jongen, waar heb je het over?"

„Hij is helemaal in de war," zuchtte moeder. „Hoe ben je nu helemaal in de keuken verzeild geraakt en hoe kom je aan dat gat in je hoofd?"

„Gat in mijn hoofd?" Paul betastte zijn hoofd en bekeek daarna zijn vingers. Er zat bloed aan. „Verdraaid, dan heeft hij wel erg hard geslagen ook," mompelde hij.

„Vertel nu eens rustig wat er allemaal gebeurd is," zei vader. Toen werd er gebeld. Het was de dokter.

„Zo, ben je in het verkeerde bed gestapt?" grapte hij, zodra hij Paul zag liggen. Hij knielde bij hem neer, bekeek de wond en keek in zijn ogen. Paul moest ze een paar maal in het rond draaien. Toen stond de dokter op.

„Geen hersenschudding," zei hij. „Hij zal wel wat hoofdpijn hebben, maar dat is morgen weer over. Een pleistertje op de wond en de zaak is weer gezond."

„Gelukkig," zuchtte moeder.

„Prachtig," zei Paul en krabbelde op. „Oei, het lijkt wel of ik een hoofd van eikehout heb."

„Ga maar lekker liggen," adviseerde de dokter. „Dan voel je er niets meer van." „Hoe is het eigenlijk gebeurd?" richtte hij zich nu tot vader.

„Dat weten wij ook niet," zei vader. „Mijn vrouw hoorde opeens een kreet uit de keuken komen. Ze maakte mij wakker en samen vonden wij hem hier."

„Ben je met je hoofd tegen de deurpost gelopen?" vroeg de dokter.

„Nee," zei Paul. „Als ik mag gaan liggen, zal ik het vertellen."

„Ga dan op de bank in de voorkamer liggen," stelde moeder voor.

Het hele gezelschap verhuisde naar de kamer. Paul strekte zich op de bank uit en de anderen zochten een fauteuil.

„Het gaat om de yoghurtfles," zei Paul. Moeder zette grote ogen op. „Om die fles van vanmiddag?" vroeg ze.

„Ja," knikte Paul, maar hij hield er gauw mee op, want het was alsof er een stuk of wat stenen in zijn hoofd zaten.

„Wat is dat voor een fles?" wilde vader weten.

„Vertelt u dat maar, moeder," verzocht Paul en moeder deed het verhaal van die middag.

„Juist," nam Paul het weer van haar over en vertelde van zijn ontdekking. „Nou ja, toen kreeg ik die tik op mijn kop," besloot hij zijn verhaal.

„Dus jij denkt, dat die inbreker het op die fles voorzien had?" vroeg vader.

„Ja, pa. Ga maar kijken."

„Dat zal ik zeker doen," zei vader en verliet de kamer. Even later keerde hij met twee lege flessen in de hand terug. „Welke van de twee is het?" vroeg hij.

„Ik vrees geen van beide," zei Paul. „Er moesten drie flessen in de kast staan."

„Alleen deze twee stonden er," zei vader. Paul bekeek ze nog even voor alle zekerheid, maar zijn vermoeden bleek juist. De yoghurtfles was er niet bij. „Ziet u wel, dat het iets heel belangrijks moet zijn," zei hij, „als ze er zelfs gevangenisstraf voor riskeren om die fles weer in bezit te krijgen."

„Zou je denken, dat de melkboer. . . ?" aarzelde moeder.

Paul schudde het hoofd, wat hem opnieuw een akelig gevoel in zijn hoofd bezorgde. „Nee," zei hij. „De melkboer was het zeker niet. Ik heb hem wel niet goed gezien, maar deze kerel was veel langer."

„Ik zou er in ieder geval de politie van op de hoogte brengen," meende de dokter. „Hebt u sporen van braak gevonden?"

„Ja," zei vader. „Het keukenraam was geforceerd."

„Belt u dan meteen de politie," zei de dokter. „En, Paul, jongen, ga jij nu naar bed. Dan ben jij morgen weer het heertje. Je vader en ik zorgen wel voor de rest."

Paul stribbelde nog wel wat tegen, maar tenslotte zat er voor hem niets anders op dan maar naar boven te gaan. Zijn moeder hielp hem de trap op en stopte hem onder.

Zijn moeder was het ook, die hem de volgende morgen kwam roepen. „O, ben je al wakker?" vroeg ze, toen ze zijn kamertje binnenstapte.

„Al lang," zei Paul. „Ik heb lekker liggen nadenken."

„Hoe gaat het?"

„Goed," zei hij. „Ik voel niks meer."

„Prachtig," zei moeder. „Er zit beneden bij vader een inspecteur op je te wachten. Zou je hem nog eens alles willen vertellen?"

„Nou en of," zei Paul en kwam het bed uit. „Ik heb hem zelfs een heleboel te vertellen." Hij kleedde zich aan en was tien minuten later beneden.

„Paul, dit is inspecteur Hoogmans,"

stelde vader een meneer, die naast hem zat, aan hem voor. „Hij wil graag het hele verhaal nog eens uit jouw mond horen."

„Dat kan," zei Paul, nadat hij de inspecteur een hand gegeven had, en begon te vertellen. Midden in zijn verhaal tekende hij de bodem van de yoghurtfles na en gaf het papier aan de inspecteur, die het peinzend bekeek.

„Tja," zei deze tenslotte. „Dat er met dat tekentje Het Wespennest bedoeld wordt, ben ik met je eens, maar wat is de betekenis van die getallen? Het zou natuurlijk de datum van morgen kunnen zijn, maar wat betekent dan die één?"

„Tja, ik weet natuurlijk helemaal niet of ik gelijk heb," zei Paul, „maar ik denk, dat dat een tijd is. Eén uur 's nachts of zo. Ik heb er vanmorgen een hele tijd over liggen nadenken en nu denk ik dat het zó is: Stel nu eens, dat er een leider van een dievenbende is, die zich niet aan zijn bendeleden bekend wil maken en hun door middel van die yoghurtflessen zijn instructies geeft."

De inspecteur dacht even na. „Dan ben jij dus van mening," zei hij, „dat er vannacht om één uur in Het Wespennest zal worden ingebroken?"

„Juist," zei Paul.

„Lijkt me sterk," zei de inspecteur.

„Dat ben ik met u eens," zei Paul. „Het klinkt allemaal fantastisch, maar stel nu eens, dat morgen blijkt, dat er daar vannacht werkelijk is ingebroken?"

„Mag ik misschien even van uw telefoon gebruik maken?" vroeg de inspecteur opeens aan vader.

„Natuurlijk," zei deze. „Ga uw gang."

De inspecteur zocht een nummer op in het telefoonboek en draaide het. „Met Het Wespennest?" vroeg hij. „Mag ik de directie van u?"

Paul gaf zijn vader een knipoog.

„Ja, meneer," ging de inspecteur na een tijdje verder. „U spreekt hier met inspecteur Hoogmans van de centrale recherche. Neemt u mij niet kwalijk. Ik heb een vrij onbescheiden vraag. Is er vandaag misschien iets bijzonders in uw bedrijf aan de hand? Ik bedoel, hebt u vandaag misschien extra-veel geld in huis? Kunt u mij niet zeggen? Ja, ja, dat begrijp ik. Ik kan mij uiteraard niet per telefoon legitimeren. Maar ik kan u wel zeggen, dat er een sterk vermoeden bestaat, dat men vannacht zal pogen bij u in te breken. Ja, hoe wij dat weten, hoort u nog wel. Ik kom in ieder geval straks bij u langs om een en ander te bespreken. Aha, dus toch. In verband met kolentoeslag, zegt u. Ja, ja, ik begrijp het. Goed, ik neem zo snel mogelijk weer contact met u op. Ja, afgesproken. Dag, meneer van Vliet."

„Het ziet ernaar uit, dat jij gelijk krijgt, jonge vriend," zei hij, terwijl hij de hoorn op de haak legde. „Er is vandaag juist veel geld in kas in verband met kolentoeslag, die morgen uitbetaald zal worden."

„Ziet u wel," zei Paul triomfantelijk. „Ik wist het wel."

„En wat gaat u nu doen?" vroeg vader.

„De melkboer arresteren," zei de inspecteur. „En proberen de bendeleden te achterhalen, voordat zij hun slag kunnen slaan."

„En als dat nu eens niet lukt, omdat de melkboer niets wil loslaten of van niets weet?" vroeg Paul.

„Dan stellen we vannacht een mooi valletje op," zei de inspecteur.

„Mag ik daar dan bij zijn?" vroeg Paul.

De inspecteur keek heel bedenkelijk. Toen keek hij vader vragend aan.

„Wil je weer een klap op je hoofd krijgen?" vroeg deze.

„Natuurlijk niet," zei Paul. „De inspecteur is er dan toch bij."

„Tja," weifelde vader. „Als ik er nou ook. . ."

„Ja, kijkt u eens, we houden over het algemeen niet zo van pottekijkers," zei de inspecteur. „Maar voor deze ene keer wil ik een uitzondering maken. Uw zoon heeft blijk gegeven van een uitzonderlijke scherpzinnigheid. Ik kan het hem bijna niet weigeren. Als u maar belooft, dat u zich op een afstand zult houden en zich vooral niet met de gang van zaken zult bemoeien."

„Dat beloven we," zei vader plechtig.

„Goed, dàn bel ik u nog wel op waar en wanneer we u verwachten," zei de inspecteur. „Dan moet ik nu gaan, want het is allemaal wel heel kort dag." Hij stond op en nam afscheid.

's Middags om drie uur belde hij op. Hij vertelde, dat de melkboer inderdaad niet veel wist. Hij had alleen opdracht af en toe bepaalde yoghurtflessen bij bepaalde adressen af te geven, waarmee hij een extra-centje verdiende. Toen gisteren bleek, dat een van die flessen op een verkeerd adres was terechtgekomen, had hij uiteraard moeite gedaan die fles weer terug te krijgen, omdat hij dacht, dat zijn bijverdienste in gevaar zou komen. Hij had zijn opdrachtgever, de chef van de melkfabriek, er echter wel van op de hoogte gebracht en die had gezegd, dat de zaak wel in orde zou komen.

De politie had heel discreet geprobeerd die chef te pakken te krijgen, maar hij was niet thuis en niet op de fabriek geweest. De inspecteur verdacht hem ervan de leider van de bende te zijn en dus zou hij wel bezig zijn de laatste voorbereidingen voor de diefstal te treffen. In verband met de afwezigheid van de chef had de inspecteur besloten geen invallen te doen op de adressen die de melkboer hem verstrekt had. Liever liet hij het aankomen op de val in het warenhuis, waarmee hij in één klap de gehele bende in handen hoopte te krijgen. Tenslotte verzocht hij hun om half zes als gewone bezoekers het warenhuis binnen te gaan en zich zo onopvallend mogelijk naar het magazijn te

Vervolg op blz. 26

Toen gebeurde het opeens. Van zijn verhoging stortte de pop zich op de inspecteur.

Billie Turf het dikste studentje ter wereld

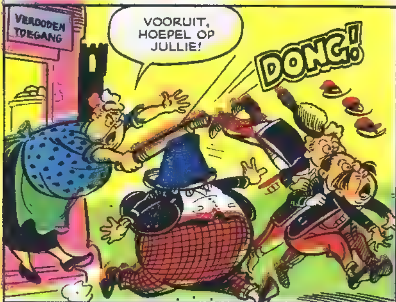

DE JONGENS WILDEN BILLIE MET ALLE GEWELD AAN HET ETEN KRIJGEN.
LATEN WE HEM NAAR DE MARKT BRENGEN!

KRIJG JE NOG GEEN HONGER, BILLIE?
VERSE PATATES!
RIJPE BANANEN!
NEE, IK HEB NERGENS LAST VAN!
IJS!
WARME WORST
FRUIT
HIJ HOUDT ZIJN OREN DICHT!

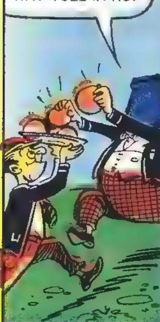

KOM MEE, WE BRENGEN HEM NAAR DE KEUKEN. DAN GAAT HIJ WEL DOOR DE KNIEËN!

MAAR BILLIE WAS NIET TE VERMURWEN.
KIJK EENS, WAT EEN LEKKER SPUL!
IK ZIE NIETS!
JAM
TAART
KOEK

VERBODEN TOEGANG
VOORUIT, HOEPEL OP JULLIE!
DONG!!

ER IS NIETS MET HEM TE BEGINNEN. HIJ WIL NIET ETEN. WE VERLIEZEN DE WEDDENSCHAP!
HELP!
WACHT EENS, WE KUNNEN MISSCHIEN TOCH NOG WINNEN!

HELP, WAAR BEN IK? DIE EMMER ZIT VAST OP MIJN HOOFD!
HIERHEEN, BILLIE!

WAT VOEL IK NU?

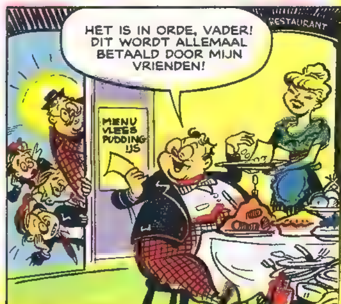

HET VOÉLT WARM EN KLEVERIG AAN! HET ZIJN... GEBAKJES!
NU GAAT HET GEBEUREN, JONGENS!
ÉÉN HAP EN HIJ IS HET HAASJE!

HET ZIJN GEBAKJES! IK MOET EVEN EEN HAP NEMEN!
SMAK
SMAK

JE BENT ERBIJ, BILLIE! JE HEBT VÓÓR ZESSEN IETS GEGETEN!
BETALEN!

HET SPIJT ME, LUI. DE KLOK IS EEN KWARTIER ACHTER. JULLIE MOETEN MIJ BETALEN!
DE JUISTE TIJD IS ZES UUR VIJFTIEN!
W... WAT?

JIJ MET JE STOMME IDEEËN!
HET IS JOUW SCHULD!
NIETES, JIJ BENT EROVER BEGONNEN!

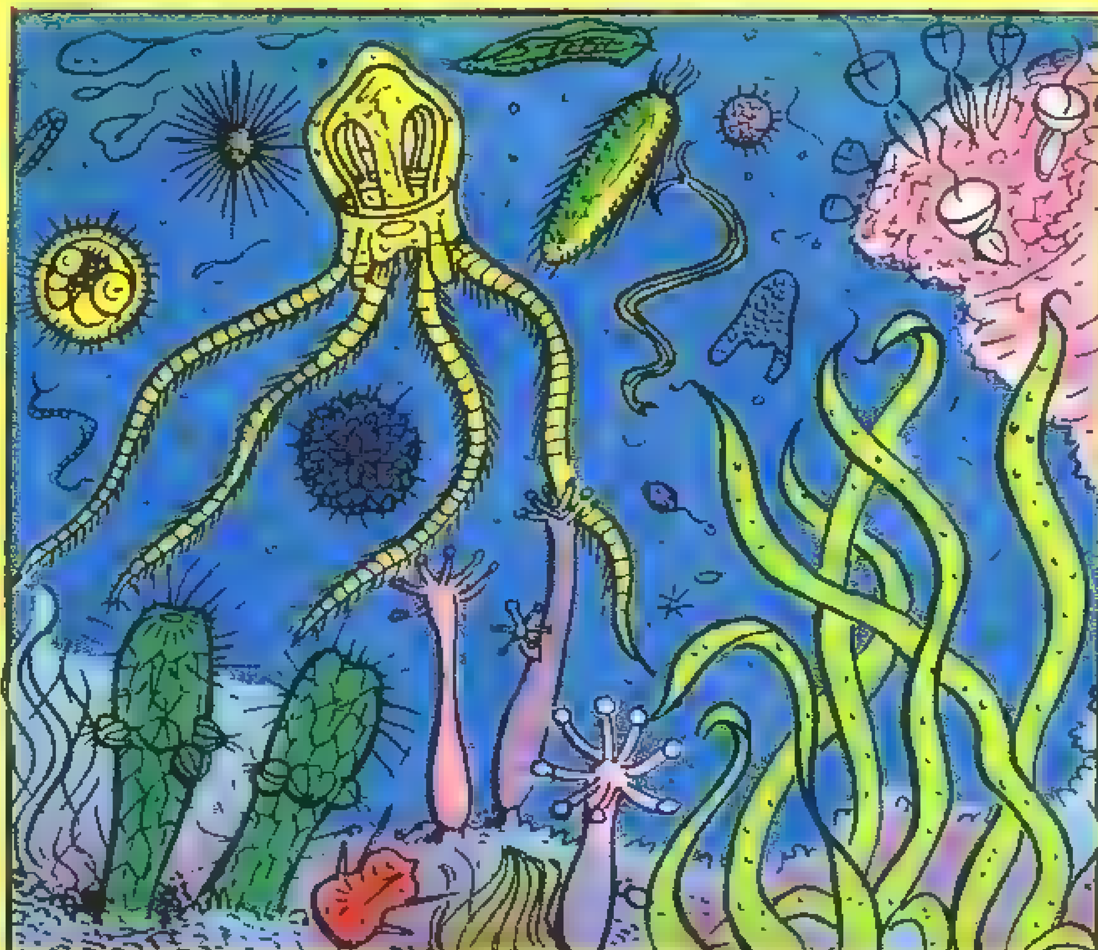

HET IS IN ORDE, VADER! DIT WORDT ALLEMAAL BETAALD DOOR MIJN VRIENDEN!
RESTAURANT
MENU VLEES PUDDING IJS

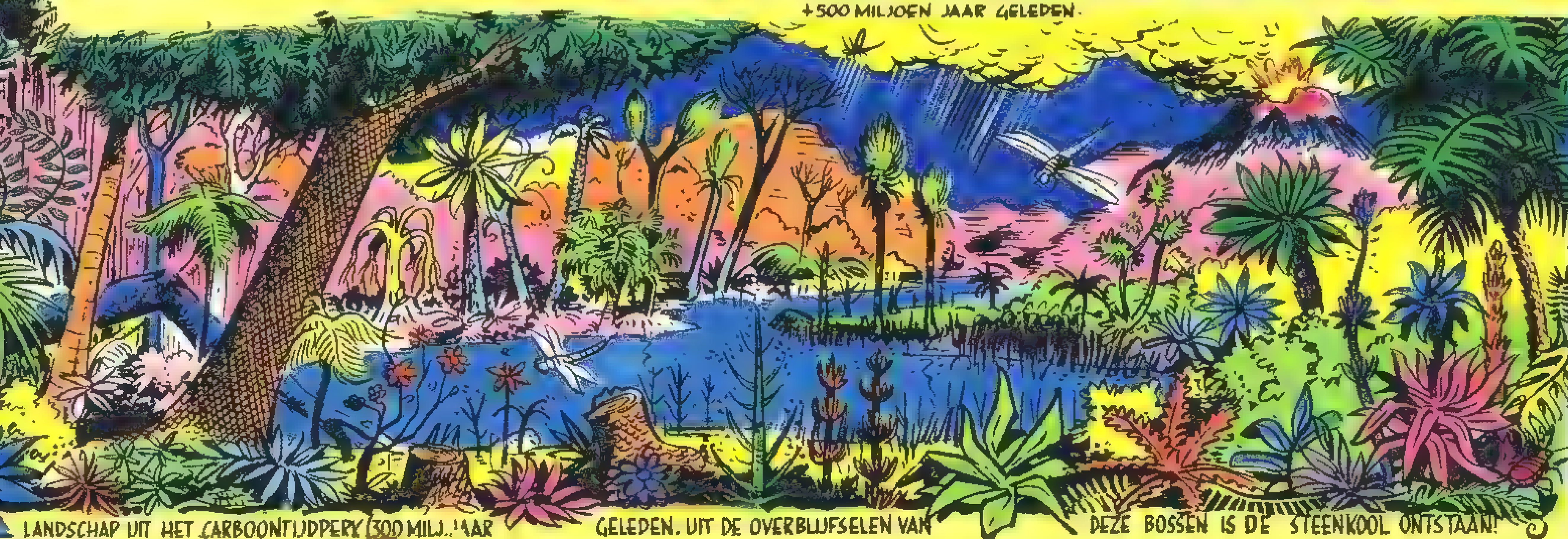
Nederland heeft een grote schat in de bodem gevonden:

AARDGAS

OP HONDERDEN meters diepte onder de oppervlakte is verleden jaar bij het Groningse plaatsje Slochteren een reusachtige voorraad aardgas ontdekt: een gasbel van meer dan vijfhonderd miljard kubieke meter. Door deze vondst is Nederland de grootste aardgasbezitter van Europa en het derde aardgasland ter wereld geworden.

Hoe is dat gas daar gekomen? Om dit te weten moeten we een grote stap terug doen in de geschiedenis van de aarde. Miljoenen jaren geleden was de aarde grotendeels bedekt met warme oceanen. In de bovenlagen van dit water leefden en ontwikkelden zich miljarden plantaardige en dierlijke, microscopisch kleine wezentjes, die in hoofdzaak uit water en koolzuur bestonden. Hun energie ontvingen ze van de zon. Ze vormden het voornaamste voedsel van de andere zeedieren. Na hun leven zakten ze in een stille regen, die jaar in jaar uit voortduurde, naar de zeebodem, waar hun ontelbare overblijfselen in een periode van miljoenen jaren een dikke laag vormden. Door chemische reacties onder druk van de bovenlagen en door het ontbreken van zuurstof op die grote diepte werden ze langzaam omgezet in olie.

EEN BEELD UIT DE OERZEE MET DE EERSTE LEVENDE AARDBEWONERS ± 500 MILJOEN JAAR GELEDEN.

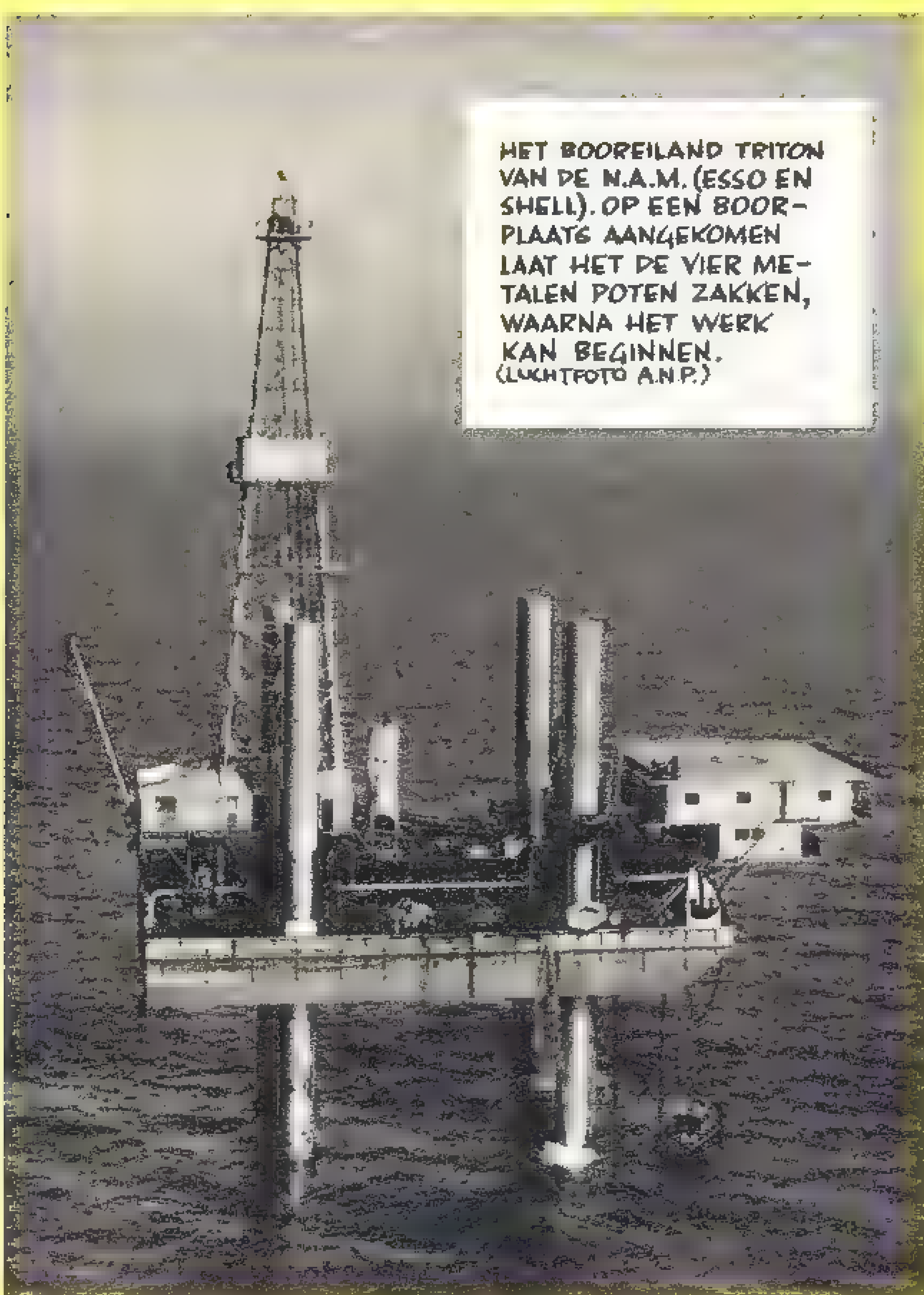

LANDSCHAP UIT HET CARBOONTIJDPERK (300 MILJ. JAAR GELEDEN. UIT DE OVERBLIJFSELEN VAN DEZE BOSSEN IS DE STEENKOOL ONTSTAAN!

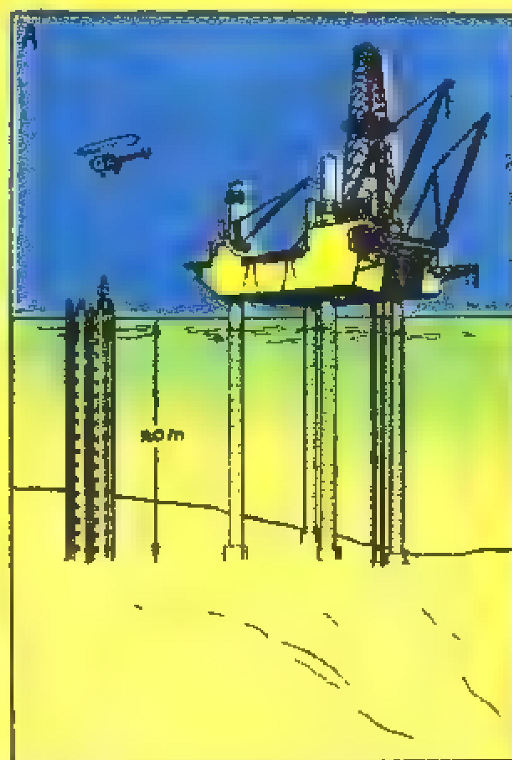
De toen nog jonge aarde was voortdurend in beweging. Grote gebieden zakten in het water weg, terwijl op andere plaatsen de zeebodem droogviel. IJstijden kwamen en gingen, bergen werden omhooggeduwd of zakten weer weg, aardlagen verschoven. De overblijfselen van de zeewezentjes werden bedekt met dikke lagen zand, slib of gesteente. De olie werd door poreus gesteente opgeslorpt of verzamelde zich tussen ondoordringbare rotslagen. Naast de aardolie ontwikkelde zich ook het aardgas, dat op dezelfde manier tussen de aardlagen ligt opgesloten.

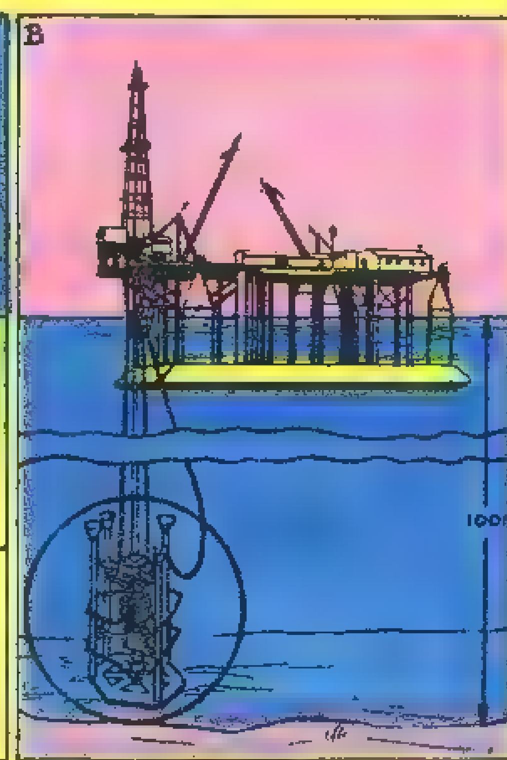
Door de uitvinding van de benzinemotor en andere machines ontstond er een snel groeiende behoefte aan olie. Om in de diepte van de aarde door te dringen maakt men gebruik van boortorens. In de toren hangt een boor, die steeds dieper de aarde wordt ingedreven (soms wel tot zesduizend meter). In het boorgat laat men aan elkaar gekoppelde buizen zakken, waardoor de olie of het gas naar boven kan komen. Hoe weten de technici nu waar ze moeten boren? In het gebied waar geologen (bodemkundigen) denken dat olie in de grond zit, worden springladingen in boorgaten aangebracht en tot ontploffing gebracht. De geluidstrillingen worden door de verschillende grondlagen teruggekaatst en door gevoelige instrumenten geregistreerd. De deskundigen krijgen zo een overzicht van de vorm, dikte en samenstelling van de aardlagen in het boorgebied. Grondboringen zijn enorm duur. Een boring tot tweeduizend meter kost meer dan een miljoen gulden. Levert de boring niets op, dan is dat geld weggegooid.

Het Slochterense aardgas heeft vele voordelen. Het is gemakkelijk op te slaan, te gebruiken en te vervoeren. Het is schoon gas, niet verontreinigd door zwavel, en het tast daardoor geen leidingen aan. Het is niet giftig en bovendien reukloos. Het is zeer geschikt voor de industrie, voor verwarming en als kookgas. Het gas wordt onder staatstoezicht beheerd door de N.V. Nederlandse Gasunie, waarin de staat, de staatsmijnen en enkele grote oliemaatschappijen samenwerken. Men schat dat de gasvoorraad in Groningen in dertig jaar tijd zal worden verbruikt. Daarna zal de atoomenergie waarschijnlijk aan bod komen.

Overal in Nederland wordt gezocht naar nieuwe vindplaatsen van gas en olie. Een van de plaatsen, die de laatste jaren ook worden onderzocht, is de zeebodem. Het booreiland *Triton* heeft vorig jaar al proefboringen verricht in de Noordzee voor de Nederlandse Aardolie Maatschappij, die ook de vinder is van het Slochterense gas.

HET BOOREILAND TRITON VAN DE N.A.M. (ESSO EN SHELL). OP EEN BOORPLAATS AANGEKOMEN LAAT HET DE VIER METALEN POTEN ZAKKEN, WAARNA HET WERK KAN BEGINNEN. (LUCHTFOTO A.N.P.)

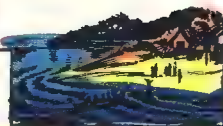
TWEE BOORMETHODEN OP ZEE
A. DE TEGENWOORDIGE METHODE. HET BOOREILAND STAAT OP VIER METALEN UITSCHUIFBARE PALEN OP DE ZEEBODEM
B: DE NIEUWE METHODE WAARBIJ HET BOOREILAND IN HET WATER DRIJFT IN EVENWICHT GEHOUDEN DOOR BALLAST EN VASTGEHOUDEN DOOR ANKERS. DE BOORINSTALLATIE WERKT VOLAUTOMATISCH OP DE ZEEBODEM, ONAFHANKELIJK VAN WIND EN GOLVEN. EEN BOOREILAND DAT OP DE ZEEBODEM STAAT KAN SLECHTS WERKEN TOT EEN DIEPTE VAN 30 METER. BIJ METHODE B KAN TOT MEER DAN 100 METER DIEPTE GEBOORD WORDEN.

NAAR VREEMDE LANDEN

JOAN RIDLEY EN JOE WILSON REISDEN MET DE *THISBE* NAAR DE FIJI-EILANDEN. STUURMAN BLACKWELL WILDE AAN BOORD EEN MUITERIJ ONTKETENEN EN RIEP DAARTOE DE HULP IN VAN DE CHINEES SU FANG. DEZE ONTVOERDE JOE.

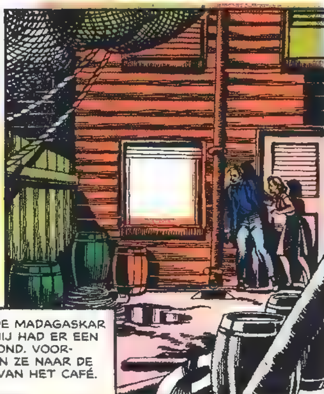

MAAR JOAN WILDE NIET OP HET SCHIP ACHTERBLIJVEN. ZE WILDE JOE REDDEN UIT DE HANDEN VAN SU FANG.

ZE VOEREN NAAR DE VASTE WAL EN VLAK BIJ HET CAFÉ VAN SU FANG ZAGEN ZE DE BEWUSTE MOTORBOOT LIGGEN.

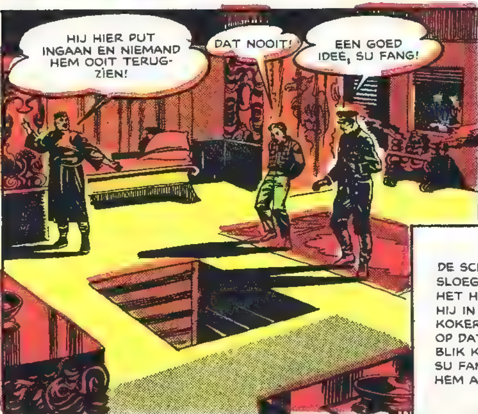

WHILKES KENDE MADAGASKAR GOED, WANT HIJ HAD ER EEN POOSJE GEWOOND. VOORZICHTIG GINGEN ZE NAAR DE ACHTERKANT VAN HET CAFÉ.

EVEN LATER KEKEN ZE DOOR EEN RAAM NAAR BINNEN.

DE SCHRIK SLOEG JOE OM HET HART TOEN HIJ IN DE DIEPE KOKER KEEK. OP DAT OGENBLIK KWAM SU FANG OP HEM AF...

PAK AAN!

JOE! BEN JE GEWOND?
NEE, IK HEB NIETS!

EN ZO KWAM SU FANG ZELF IN DE PUT TERECHT.

LOPEN! NAAR DE BOOT!
ZO HARD ZE KONDEN RENDEN ZE HET CAFÉ UIT IN DE RICHTING VAN HUN BOOT.

PAS OP! ZE GOOIEN MET MESSEN!

KAPITEIN SELBY HAD INTUSSEN ONTDEKT DAT JOAN EN JOE WEG WAREN, MAAR TOT ZIJN VREUGDE ZAG HIJ HEN NU TERUGKOMEN.
O, GELUKKIG, DAAR ZIJN JULLIE! IK MAAKTE ME AL ONGERUST!
WE HEBBEN BLACKWELL GEZIEN. HIJ IS AAN DE POLITIE ONTSNAPT!

IN ELK GEVAL IS HIJ AAN LAND EN ZIJN WIJ HEM KWIJT!
JA, GELUKKIG WEL!
IK GA DE STEWARD HELPEN MET HET KERST-DINER. TOT STRAKS!

VROLIJK KERSTFEEST, LUI!
WAT EEN PRACHT VAN EEN PUDDING!
ALLEMAAL EEN GELUKKIG KERSTFEEST!
MAAR INTUSSEN WAS STUURMAN BLACKWELL WEER AAN BOORD GEKOMEN. WAT VOERDE HIJ IN ZIJN SCHILD?

Het raadsel van de stille vallei

Tekst: Eda & Richard Crist – Illustraties: Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Meneer Bonner is met zijn dochter Dodey, zijn zoon Bobbie en hun hond Sheila in het dorpje Deer Lich in de bergen van Pennsylvania aangekomen. Zij maken kennis met mevrouw Leach en haar broer Sim. Randy, een jongen uit de buurt, vertelt, dat er een ongeluk is gebeurd. Op een boom bij het huisje is een vreemd mannetje getekend. Kolendelvers willen het land van mevrouw Tennisson omploegen en zij en Randy kunnen daar niets tegen doen, omdat ze geen bewijs hebben, dat het land hun eigendom is.*

Hè, hè!" zuchtte Bobbie. „Dat was een karwei! Maar het wordt een fijn plekje om te zwemmen."

Randy bekeek de nieuwe dam tevreden. „Zo goed had ik het alleen nooit kunnen krijgen. Laat het nu maar stormen. Hij is vast wel tegen hoog water bestand."

„Dat is hem geraden ook!" zei Dodey lachend. „Als ik morgen stijf ben van de spierpijn, zou ik het niet zo leuk vinden als bleek dat het allemaal voor niets is geweest."

Ze hoopte ondertussen dat het weer gauw warmer mocht worden. Ze hield veel van zwemmen, maar het water was haar nu nog wat te koud.

Ze lag op haar rug in het gras en keek omhoog naar de takken van een eeuwenoude eik. Eén dikke tak reikte tot boven hun zwembad. Het zou lollig zijn, dacht ze, om een stuk touw aan die tak vast te binden en jezelf dan over het water te laten zwaaien. Als ze een paar van de onderste takken afkapten, dan zouden ze er behoorlijk hoog in kunnen klimmen en een adembenemende zwaai kunnen maken.

De beide jongens bespraken uitvoerig hoe ze in de baai zouden gaan vissen. Dodey stond op en liep weer naar de dam toe.

Op de tegenoverliggende oever stonden een paar buitengewoon grote varens. Het zou prachtig staan als ze die in bloempotten op de veranda van het zomerhuisje zou zetten. De dam vormde een betrouwbare brug en ze kon gemakkelijk over de nauwe geul springen die ze in het midden hadden opengelaten.

Het duurde echter niet lang, voordat ze ontdekte, dat ze onmogelijk een varen uit de grond kon krijgen zonder schop. Nou, dan zou ze er de volgende keer maar een meenemen. Toen werd haar aandacht getrokken door een donkerrode azalea, die bloeide naast een pad, dat verder het bos in voerde. Daar zou ze een paar bloemen van plukken voor op de tafel!

Toen ze het pad opliep, hoorde ze Randy roepen en ze bleef staan.

„Daar mag je niet heen!"

Zijn stem klonk zo dringend, dat ze er niets van snapte.

„Waarom niet?" riep ze terug.

„Omdat. . . omdat het nu eenmaal niet mag!" Randy was overeind gekomen en stond op het punt om haar achterna te gaan.

„O, goed." Ze kwam terug. „Dan doe ik het niet. Maar waarom eigenlijk niet? Ik wilde maar een klein eindje dat pad opgaan."

Randy leek een beetje in de war. „Nou, een klein eindje zou misschien geen kwaad kunnen," zei hij. „Maar ga niet te ver. Dat pad voert naar de Schoorstenen van het Dode Paard!"

HOOFDSTUK III

Sluiptocht naar de Schoorstenen

„Vertel ons toch eens wat meer over die Schoorstenen. Wat zijn dat voor dingen?" vroeg Dodey. „Waarom noem je ze de Schoorstenen van het Dode Paard en waarom mogen we er niet naar toe? Is het daar zo afschuwelijk dat zelfs meneer Leach bang wordt als hij die naam hoort?"

Ze was met haar boeketje bloemen in de hand over de dam teruggekomen en ze keek Randy aan met een gezicht, waarop nieuwsgierige verwachting te lezen stond.

Bobbie vestigde nu eveneens zijn vragende ogen op Randy. „Wat voor soort schoorstenen zijn er in de bossen?" vroeg hij.

„Rotsen," zei Randy, terwijl hij ging zitten. Hij moest een beetje lachen om zijn eigen ernst. „Het zijn een heleboel rotsen. Ze zijn hoog en smal en ze lijken wel iets op schoorstenen. Ze worden de Schoorstenen van het Dode Paard genoemd, omdat er vroeger een soort weg over die rotsen geweest is, waar een keer een ruiter met zijn paard is verongelukt. Ze vielen te pletter en men zegt dat het paard middendoor gebroken was. Veel meer weet ik er ook niet van. Je hoort weleens vertellen dat daar een rare oude man rondhangt."

Hij wachtte even en Bobbie vroeg: „Waarom kijk je nu zo eigenaardig? Wat is er met die oude man?"

„Dat weet ik niet. Misschien bestaat hij niet eens. Ik heb daar bij die Schoorstenen vroeger weleens rondgezworven, als ik mij verveelde, maar ik heb er nog nooit iemand gezien. Alleen, de vorige herfst wilde een jager de rotsen inrijden en toen schoot er iemand vlak over zijn hoofd heen. Hij is vliegensvlug teruggegaan; achteraf dacht hij dat het misschien een andere jager geweest is, die per ongeluk op hem heeft geschoten. Er zijn altijd van die stommelingen, die schieten op alles wat maar beweegt. Maar sommige mensen zeggen, dat het de oude man van de Schoorstenen geweest moet zijn. Ze dachten dat hij was teruggekomen."

Een gure wind, zoals die in juni wel meer in de bergen waaide, blies over de baai en deed de eikebladeren ritselen. Dodey keek huiverend naar het pad op de andere oever. Nu begreep ze waarom Randy en meneer Leach zo bezorgd waren geweest, toen er op de delver was geschoten. Dat er de vorige herfst op die jager was geschoten, was misschien wel een ongeluk geweest. Maar nu was er gisteren op dezelfde plek weer een schot afgegaan. Geen van de beide slachtoffers had gezien wie er geschoten had. Het kón natuurlijk toeval geweest zijn.

„Komen er vaak jagers of stropers in de buurt van de Schoorstenen?" vroeg ze.

Randy schudde zijn hoofd. „De mensen uit deze streek hunkeren er nu niet bepaald naar om te worden beschoten. Die delver is waarschijnlijk de eerste, die daar sinds de vorige herfst weer is geweest; ik vermoed dat hij niets van die geschiedenis wist."

„Waarom zou die oude man daar blijven?" vroeg Bobbie.

„De mensen zeggen dat hij ergens naar aan het zoeken is."

„Waarnaar?"

Randy haalde de schouders op. Hij raapte een steentje op en gooide het in het water. „Sommigen zeggen naar een schat. Anderen naar de een of andere mijn. En weer anderen naar alle mogelijke dingen. Ik weet zelf niet wat ik ervan denken moet. Ik heb er eigenlijk nooit veel van geloofd. Maar nu is er gisteren weer op die delver geschoten en. . . tja, ik weet het niet. Als daarginds werkelijk een oude man rondscharrelt, dan vermoed ik dat hij niet goed bij zijn hoofd is. Volgens

„Daar mag je niet heen!" Zijn stem klonk zo dringend, dat ze er niets van snapte.

mij is hij helemaal niet naar iets aan het zoeken."

„Misschien is het wel een kluizenaar," veronderstelde Bobbie. „Kluizenaars willen graag met rust gelaten worden."

Dodey keek naar hem. „Ik geloof niet dat het een kluizenaar is. Ik denk dat hij werkelijk naar een schat zoekt."

„Wel ja, waarom ook niet," zei Bobbie honend. „Heb jij ooit gehoord dat zeerovers hun buit vierhonderd kilometer het land in begroeven?"

„Het kan toch zeker wel een heel andere schat zijn?" riep Dodey verontwaardigd uit.

„Wat dan? De buit van een stel struikrovers? De spaarcenten van een vrek? Zilveren schalen van een rijke prins?"

Dodey schudde het hoofd. „Je lacht me uit, maar het zou best kunnen."

„Ik denk dat er de een of andere delfstof in de grond zit," zei Bobbie. „Verder naar het zuiden in ditzelfde bergland vind je mijnen met edelstenen. In Carolina wordt diamant gevonden, dus waarom zou hier ook niet zo iets in de grond kunnen zitten?"

Een poosje zwegen ze alle drie. Ze gingen in gedachten alle verhalen na, die ze ooit over begraven schatten en verborgen mijnen hadden gehoord of gelezen. Maar geen van de verhalen scheen hier van toepassing te zijn. Ze waren altijd heel ergens anders voorgevallen: op onbewoonde eilanden, afgelegen kusten, in oude grotten, in het bergland in het verre westen enzovoort, maar niet in zo'n vredig bos als dit.

„Laten we naar de Schoorstenen gaan!"

De jongens schrokken, toen Dodey opeens dit voorstel deed, en zelfs Sheila, die met de neus op de voorpoten had liggen dommelen, hief de kop op.

„Ben je niet goed bij je hoofd?" informeerde Bobbie. „Wil je zo graag, dat ze uit een hinderlaag op ons gaan schieten?"

Randy zei niets, maar aan de uitdrukking op zijn gezicht was duidelijk genoeg te zien dat hij net zo lief bij een leeuw in de kooi zou gaan.

„We doen het heel, heel zachtjes," hield Dodey aan. „We sluipen als Indianen en we passen goed op dat we niet op takjes trappen. We kunnen Sheila wel hier laten, dan blaft die ook niet en dan hoort niemand ons."

Nu was Bobbie diep beledigd. „Je weet heel goed, dat Sheila nooit blaft als ik zeg dat ze stil moet zijn. Ze is heel gehoorzaam."

„Ook goed. Dan nemen we haar mee." Dodey keek Randy aan. „Is het ver?"

Randy vond het blijkbaar niet prettig dat ze zo bleef aandringen. Hij stond op en keek in de richting van zijn huis. „Misschien kunnen we op een andere keer weleens gaan. Moeder zit straks met het eten te wachten en ik moet nu naar huis."

„Och kom," plaagde Dodey. „Het hoeft toch niet zo lang te duren. We gaan alleen maar even kijken."

„Nee. . ."

„En je zei zoëven zelf, dat je dat verhaal over die oude man niet geloofde."

„Ik zei dat ik niet wist wat ik ervan geloven moest."

Nu begon Bobbie er ook langzamerhand belang in te stellen. „Als we dicht bij de boomstammen blijven en gebukt door het struikgewas gaan, dan is er vast geen gevaar bij. Kom mee, Randy, we gaan ernaar toe."

Het duurde nog een hele poos voordat Randy eindelijk met tegenzin toegaf. „Goed dan, maar ik moet eerst naar huis om te eten. Dan kom ik jullie na die tijd wel ophalen."

Een paar minuten later hadden ze Randy's huis bereikt. Dodey en Bobbie gingen op weg naar hun zomerhuisje. In plaats van de kortste route over de heuvel te nemen gingen ze langs de grote weg. Sheila, die nu weer los mocht lopen, rende voorop en wist al precies waar ze langs moest om bij het sintelpad te komen.

Bij de brievenbus van de familie Leach stopte juist een oude, groene auto. Het was het wagentje van de postbode. Ze liepen vlug naar hem toe om te zien of er post voor hen was.

„Dag, jongelui," groette hij luidruchtig. „Heten jullie misschien Bonner?"

„Jawel. Heeft u iets voor ons?"

„Ja." De postbode had een bijna vierkant gezicht en een grijzig baardje. Hij overhandigde Bobbie twee brieven.

„De ene komt uit Phoenix in Arizona. Die is aan de hele familie geadresseerd. De andere komt van een postzegelvereniging in New York. Die is voor Robert Bonner junior. Dat ben jij zeker, jongeman?"

„Zo is het," bevestigde Bobbie en nam de brieven aan.

„Ben jij postzegelverzamelaar?" vroeg de postbode, terwijl hij Bobbie over zijn brilleglazen aankeek.

„Ja, ik heb al over de driehonderd zegels."

„Heb je de nieuwste herdenkingszegels al?"

„Nee, want. . ."

„Moet ik een vel voor je meebrengen?"

„Dat zou fantastisch zijn!"

„Goed. En als je in de stad eens in de buurt van het postkantoor komt, dan vraag je maar naar mij. Als ik het dan niet te druk heb, zal ik je mijn eigen verzameling eens laten zien. Ik heet Jeff Yancy."

„Dank u wel, meneer Yancy. Dat zal ik doen."

„Mooi zo." De postbode stopte een krant en een paar brieven in de bus van de familie Leach en reed weg.

Dodey en Bobbie renden nu vlug naar hun zomerhuisje. Ze vonden daar een briefje van hun vader, waarop stond dat hij al gegeten had en dat hij met de auto naar Deer Lich was gegaan om een paar dingen te kopen die hij nodig had. Ze aten vlug een paar boterhammen en dronken er een kop koffie bij.

Dodey las de brief uit Arizona hardop voor. Hij was van hun moeder, die onderweg was naar de westkust.

„Stel je voor, ze schrijft dat ze naar ons verlangt," lachte Bobbie.

„Je zou anders denken, dat ze blij was, dat ze ons een tijdje niet om zich heen heeft. En ze vraagt of we wel genoeg te eten krijgen en genoeg dekens en droge sokken hebben als het regent. En al die huishoudelijke waarschuwingen. . ."

„Als je mijn sokken niet stopt en mijn bed niet goed opmaakt," dreigde Bobbie, „dan krijg je wel met mij te doen."

Dodey stak haar tong uit. „Klets jij maar. Ik stop geen sokken en je maakt zelf je bed maar op."

„Dat zullen we dan nog weleens zien. Maak nou maar eens wat voort met dat eten. Je neemt zulke griezelig kleine hapjes, dat men haast zou gaan denken dat je een dame was."

Voor deze keer deed Dodey eens wat hij zei. Ze propte de rest van haar boterham in de mond en liep achter Bobbie aan naar buiten. Toen ze de verandatrap afgingen, viel haar blik op de oude pijnboom. Ze ging erheen om nog eens naar het mannetje met de veren te kijken. Misschien had Bobbie toch wel gelijk. De een of andere jongen met een mes en een paar veren. . . het zou best kunnen.

Toen ze de heuvel afdaalden, knikte Bobbie naar de achterkant van het huis

„Daar heb je die rare oude vrouw weer, die gisteren de deur voor ons opendeed."

„Dat was alleen maar een raad die hij ons gaf. Hij heeft ons toch niet verboden om ernaar toe te gaan."

„Nee, maar. . ."

Bobbie keek haar geërgerd aan. „Je bent er zelf over begonnen."

„Dat weet ik wel, maar. . ."

„We zullen heel voorzichtig moeten zijn. Ik heb geen zin om nu opeens terug te krabbelen. Ik wil die rotsen weleens zien. En als blijkt dat er helemaal geen halve gare oude man rondloopt, dan kunnen we veel plezier hebben met boven op die Schoorstenen te klimmen."

Bobbie begon wat vlugger te lopen. „Misschien vinden we wel ergens een grot, die we een beetje kunnen inrichten als ons bivak."

Dodey vatte nieuwe moed en ze liepen vlug door naar de grote weg, waar Randy al op hen stond te wachten. Zonder veel te praten liepen ze het pad af naar de Paradijsbaai. Hun zwembad stond nu vol water en het overtollige water stroomde weg door het spuigat in de dam, alsof het uit een reusachtige ketel werd gegoten. Ze waren er erg trots op dat hun ingenieurswerk zulke goede resultaten had afgeworpen, maar ze hadden nu geen tijd om daar lang bij te blijven stilstaan. Ze liepen achter elkaar aan over de dam en gingen daarna het pad op dat naar de Schoorstenen van het Dode Paard voerde.

Een dicht, weelderig bos van rododendrons groeide naast het smalle pad en vormde de afscheiding met de rivier. Daardoor konden ze die niet meer zien, maar ze hoorden wel het geruis van het water tegen de rotsen — een gestadige muziek van weemoedige akkoorden.

van de familie Leach, dat ze konden zien vanachter de grote witte schuur.

„Daar heb je die rare oude vrouw weer, die gisteren de deur voor ons opendeed. Dat zal wel die Lilie zijn, over wie meneer Leach het gisteren had, toen hij zei dat jij wel hun wasmachine mocht gebruiken. Ik vind het anders maar een griezelig mens. Ik wed dat ze vleermuizen in haar kamer houdt."

Dodey keek naar de vrouw, die op de achterveranda aan het werk was. „Dat is niet aardig om zo over haar te praten," zei ze. „Je hebt me gisteren doodverlegen gemaakt, toen je zo hard tegen vader over haar schreeuwde. Mevrouw Leach kwam wel net aan de deur, maar ik weet zeker, dat ze het allemaal heeft gehoord."

„Ach, ik zei immers niks."

„Als ik je geen wenk gegeven had, dan zou je wél iets gezegd hebben."

„Ach, dat weet ik niet. . ."

„Sheila! Stil. . . stil toch."

Sheila, die nu weer aan haar eigen riem liep, had iets zien bewegen in het gras en bleef stokstijf staan. Bobbie wist dat ze dadelijk in een heftig blaffen zou uitbarsten en had daarom zijn bevel fluisterend gegeven.

Sheila gehoorzaamde wel, maar ze uitte haar gevoelens door onderdrukt te grommen toen van de plek, waarnaar ze had staan kijken, een konijntje opsprong.

„Zie je wel," pochte Bobbie. „Ze kan best meegaan naar de Schoorstenen."

„Ja, hoor." Dodey klopte het hondje op zijn kop. Ze keek echter wel een beetje ongerust. „Misschien kunnen we toch beter niet naar de Schoorstenen gaan. Misschien is het werkelijk te riskant. En vader raadde ons ook af om erheen te gaan."

Vlak langs het pad stonden talloze varens, op de grond lagen ontelbare bloesems van de gele appelboom en tussen het kreupelhout prijkten felgekleurde paddestoelen als druppels die van de kwast van een schilder waren afgegleden. Dit was een zeldzaam mooi gedeelte van de bossen en het wemelde er van alle mogelijke planten. Randy kende ze allemaal.

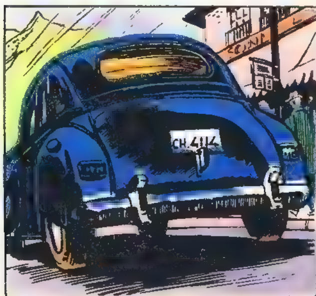
Terwijl ze rustig verder liepen, noemde hij de namen op voor zijn vrienden uit de stad. Op een zachter gedeelte van het pad wees hij de verse sporen van een hert aan en Sheila trok als een razende aan haar riem om het spoor te kunnen volgen.

Dodey vond het hier heerlijk. Ze zou wel graag even gebleven zijn, maar Bobbie, die bovendien door Sheila werd voortgetrokken, zette er een stevige pas in en zij en Randy haastten zich om hem bij te houden.

Wordt vervolgd

De vrolijke vijf van de Edelweiss-school

Tijdens een wandeling door Landers ontdekte Judith de auto, waarin professor Foster ontvoerd was. . .

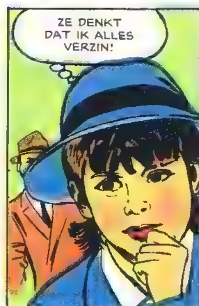

JUDITH VERTELDE WAT ZE GEZIEN HAD

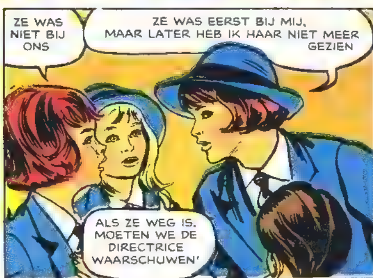

LATER, OP SCHOOL...

JUDITH LIEP INTUSSEN DOOR DE STRATEN VAN LANDERS.

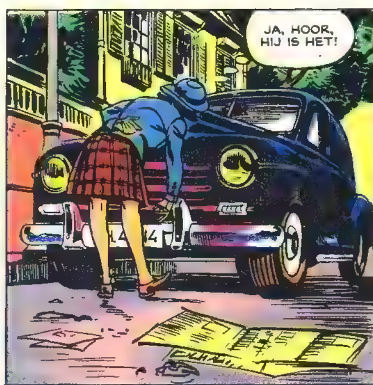

MAAR HAAR ZOEKEN HAD GEEN SUCCES

EINDELIJK...
DAAR STAAT HIJ!

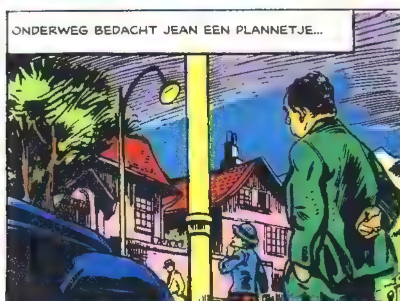

JA, HOOR, HIJ IS HET!

ZAL IK DE POLITIE WAAR-SCHUWEN?
CH.41

OP DAT OGENBLIK...
WAT VOERT DAT MEISJE BIJ DE AUTO UIT?

IK GA EVEN BENEDEN KIJKEN.

ALS JE DAT KIND MAAR GEEN KWAAD DOET, BEGREPEN?

ONDERWEG BEDACHT JEAN EEN PLANNETJE...

DAG, ZUS. IS ER IETS MET DIE AUTO? IK BEN VAN DE POLITIE!

O, DAT KOMT MOOI UIT, IK ZOCHT JUIST EEN AGENT! DEZE AUTO IS BETROKKEN GEWEEST BIJ EEN ONTVOERING!

JUDITH VERTELDE PRECIES WAT ER OP SCHOOL WAS GEBEURD...
JE BENT EEN MOEDIG MEISJE; MISSCHIEN KUN JE DE POLITIE VAN DIENST ZIJN!

KOM EVEN MEE NAAR BINNEN!

WAT WAS JEAN VAN PLAN EN WAT STOND JUDITH TE WACHTEN?

Het geheim van de yoghurtfles

Vervolg van blz. 13

begeven. Daar zou hij op hen wachten en hen van de verdere plannen op de hoogte brengen.

Om even over half zes wipten Paul en zijn vader het magazijn binnen en troffen daar de inspecteur en een aantal van zijn mannen aan. „Aha, daar hebben we onze grote speurneus," lachte de inspecteur. „Ga zitten."

Vader en Paul gaven aan zijn uitnodiging gehoor.

„Zo," zei de inspecteur en stelde zijn mannen aan hen voor. „We blijven hier zitten, totdat iedereen het gebouw verlaten heeft. Daarna verspreiden we ons over diverse posten, waarbij we ons vooral concentreren op het directiekantoor, waar de kluis staat, en dan moeten we maar wachten op de dingen die komen gaan."

„Bent u niet bang dat de dieven zich net als wij zullen laten insluiten?" vroeg Paul. De inspecteur keek hem aan. „Nee, ik denk niet, dat ze dat zullen doen," zei hij. „De kans om je hier ongezien te verbergen is maar heel klein."

„Maar hij ís er," zei Paul.

„Ik geloof niet dat ze er gebruik van zullen maken," zei de inspecteur. „Nee, we houden ons maar bij ons oorspronkelijke plan." En tegen vader: „Ik heb voor uw beiden een mooi plekje op de kledingafdeling uitgezocht. Dat ligt een beetje buiten het eventuele strijdtoneel en u kunt er toch de zaak goed overzien."

„Prima," zei vader. Toen brak er een lange tijd van wachten aan. Het was koopavond, waarbij het warenhuis tot negen uur geopend was. Buiten hoorden ze het geroezemoes van de vele klanten, dat echter na een eeuwigheid langzaam aan verstierf. Toen begon het ook in het magazijn stiller te worden. Tenslotte stond de inspecteur op en gaf het teken, dat ze hun posten konden gaan innemen. Het was twaalf uur precies. „Doe het zo voorzichtig mogelijk," fluisterde de inspecteur. Hij was er kennelijk toch niet helemaal gerust op en waarschijnlijk dacht hij zelfs aan Pauls insluittheorie. Met tussenpozen verlieten ze het magazijn. Tenslotte was het de beurt van Paul en zijn vader.

„Ik breng jullie wel weg," fluisterde de inspecteur. Hij verliet het magazijn gebukt en Paul en zijn vader volgden zijn voorbeeld. Ze slopen van afdeling naar afdeling en bereikten tenslotte ongezien de rekken met winterjassen van de kledingafdeling.

„Hier zitten jullie veilig," fluisterde de inspecteur. „En als u tussen de jassen door gluurt, kunt u alles zien."

Vader knikte.

„Dan laat ik u nu verder alleen," zei de inspecteur zacht en kroop weg. Paul keek voorzichtig om zich heen. In het schaarse licht zag het warenhuis zonder mensen er van binnen spookachtig griezelig uit. Met hier en daar doeken over de toonbanken en de verspreid staande etalagepoppen. Vooral die poppen deden wat luguber aan. Hij keek nu de inspecteur na. Die sloop juist tussen twee rekken door op zo'n pop af. En die pop. . . Alle mensen, bewoog die niet? Ging daar niet even de hand van op en neer? Nee, dat kon bijna niet. Dat moest verbeelding geweest zijn. De omgeving begon waarschijnlijk op zijn zenuwen te werken. Maar toch. . .

Toen gebeurde het opeens. Van zijn verhoging stortte de pop zich op de inspecteur. Een kreet weerklonk, daarna het geluid van een worsteling.

Paul sprong op, keek om zich heen, greep een apparaat van de toonbank, waarmee pakjes worden dichtgeplakt, en snelde naar de plaats van het gevecht. Hij kwam er juist op tijd. De inspecteur had het zwaar te verduren. De vermeende pop zat op zijn borst, hield hem met een hand in bedwang en hief juist de andere op om hem voor enige tijd buiten gevecht te stellen. Maar daar stak Paul een stokje voor. Hij liet zijn wapen met alle kracht die in hem was op het hoofd van de kerel neerkomen. Zonder een kik te geven gleed deze zijdelings van de inspecteur af en rolde op de grond.

„Ziet u wel. Toch insluipers," kon Paul niet nalaten de inspecteur toe te voegen, die pogingen in het werk stelde overeind te komen.

Toen schreeuwde zijn vader: „Pas op." Paul keerde zich bliksemsnel om, zag in een flits nog zo'n pop op zich afkomen en dook in elkaar. Juist op tijd. De kerel had hem kennelijk ook op het hoofd willen slaan, maar doordat Paul in elkaar dook,

De vier kerels bleven als door de bliksem getroffen staan.

trof zijn slag geen doel, verloor hij zijn evenwicht en smakte over Paul heen tegen de grond. Meteen probeerde hij weer op te krabbelen, maar toen was vader er ook bij. Nog voordat de kerel was gaan zitten, had vader zich op hem gestort.

„Hup, pa," kon Paul niet nalaten te roepen. Toen schoot de inspecteur te hulp. Ook zijn mannen kwamen nu aangesneld. Binnen een paar seconden waren de beide kerels geboeid.

„Je had toch gelijk met je insluipers," zei de inspecteur. „Tegen die scherpzinnigheid van jou kan ik niet op. Maar kun je me nu ook vertellen, waar die andere vier zitten?"

„Andere vier?" vroeg Paul.

„Ja, er zijn vijf yoghurtflessen uitgedeeld," zei de inspecteur. „Plus de chef maakt zes. Nou, we hebben er nu twee te pakken. Dus. . ."

Paul dacht koortsachtig na. „Ik weet het," riep hij toen uit. „Ik denk, dat deze twee zich hebben laten insluiten om straks hun vriendjes gewoon door de deur binnen te laten."

„Ik geloof verdraaid, dat je alweer gelijk hebt," riep de inspecteur. Hij keek op zijn horloge. „Maar dan moeten ze nu zo ongeveer voor de deur staan." Hij gaf zijn mannen snel enkele bevelen. De twee geboeide kerels werden onder bewaking achter een rek achtergelaten en de andere mannen verborgen zich in de buurt van de ingang. Toen sloop de inspecteur op de deur toe. Paul haastte zich achter hem aan. Ze waren juist op tijd om een zacht geklop op te vangen.

„Daar zul je ze hebben," fluisterde de inspecteur. „We zullen ze gastvrij ontvangen." Hij beduidde Paul zich achter een zijschot te verbergen en deed toen heel langzaam de deur open, terwijl hij zichzelf er tegelijkertijd half achter verborg.

Achter elkaar lopend, kwamen er vier mannen binnen.

„Goedenacht, heren," zei de inspecteur opeens, terwijl hij vanachter de deur te voorschijn kwam. „Hartelijk welkom in ons midden."

De vier kerels bleven als door de bliksem getroffen staan. Toen keerden ze zich als één man om en probeerden weer naar buiten te vluchten. Dat zat ze echter niet glad. Vlak voor hun neus stortte Paul zich op de deur en wierp hem dicht. De politiemannen schoten toe en in een oogwenk waren ook deze vier kerels geboeid.

„Poeh, dat was op het nippertje," zei de inspecteur, terwijl hij zich het voorhoofd afwiste. „Ik geloof dat ik oud word. Hoe kon ik toch zo stom zijn om te vergeten die deur dicht te doen?"

„Och, vergissen is menselijk," vond Paul. „De zaak is nu toch in orde?"

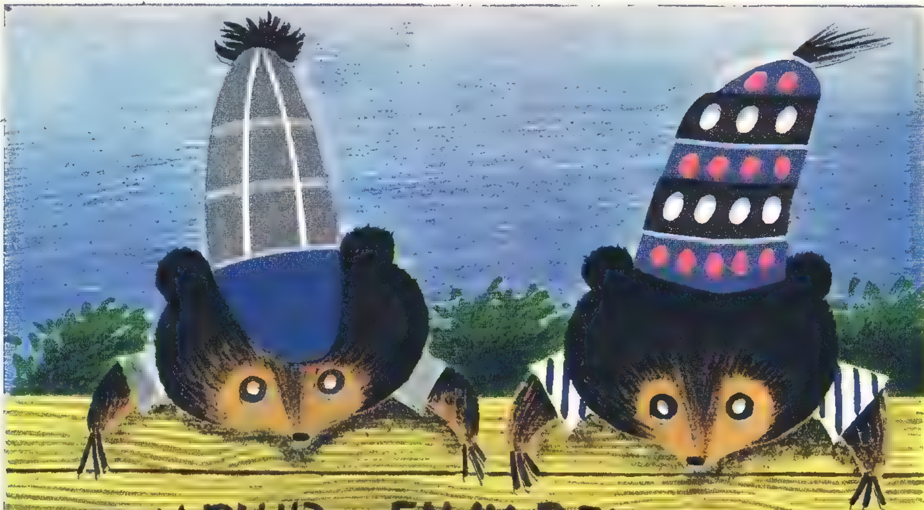
„Ja, alweer dank zij jou," zei de inspecteur.

„Och," deed Paul bescheiden.

„Ik denk, dat het van de yoghurt komt, dat hij zo slim is," mengde vader zich nu lachend in het gesprek.

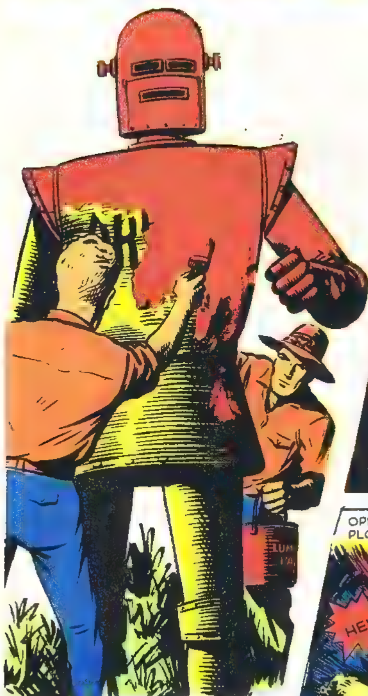
„Dat denk ik ook," zei de inspecteur. „Maar stop voorlopig alsjeblieft even met dat yoghurt eten. Wij hebben de eerste tijd onze handen vol om dit hele zaakje uit te zoeken. We kunnen er echt geen karweitje meer bij hebben."

Toen lachten ze allemaal. Behalve die zes kerels natuurlijk.

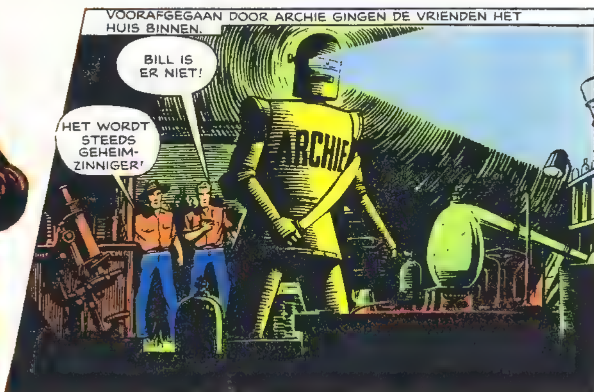

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WAREN IN OOST-AFRIKA OP VERZOEK VAN HUN VRIEND, DE GELEERDE BILL DRAYTON. OP DE DEUR VAN ZIJN HUIS ZAT EEN PAPIER, WAAROP EEN BOODSCHAP VAN DE SCHORPIOEN GESCHREVEN WAS.

VOORAFGEGAAN DOOR ARCHIE GINGEN DE VRIENDEN HET HUIS BINNEN.

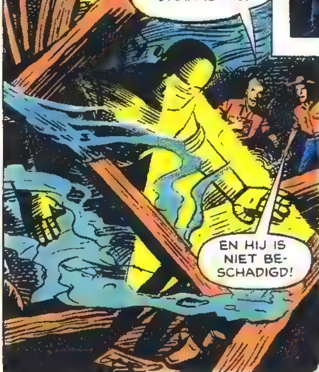
OPEENS HAD EEN GEWELDIGE ONTPLOFFING PLAATS.

BROKSTUKKEN VLOGEN IN HET ROND.

TED BEDIENDE ZIJN ZENDER EN OPEENS WEERKLONK EEN GEKRAAK.

ZE DOORZOCHTEN DE RUÏNE, MAAR VONDEN GEEN ANDERE SLACHTOFFERS.

DE VRIENDEN GINGEN OP ZOEK NAAR SPOREN, MAAR...

TOEN ZEI TED:
DIE TOVENAAR WEET MEER VAN DEZE HELE ZAAK. HIJ HAD HET OOK OVER DE SCHORPIOEN!

IK GA PROBEREN HEM UIT TE HOREN EN DAARBIJ KAN DEZE BUS VERF ONS MISSCHIEN GOEDE DIENSTEN BEWIJZEN!

DE VRIENDEN GINGEN WEER AAN BOORD EN...
DEZE KEER MOET ARCHIE ONS MAAR TREK-KEN. DAT IS VEILIGER!

ZE BEREIKTEN DE PLEK WAAR DE INLANDERS HEN HADDEN AANGEVALLEN.
DIE BOOM KUNNEN WE MOOI ALS UITKIJKPOST GEBRUIKEN.

ARCHIE BOOG DE BOOM OM EN KEN KLOM ERIN.
TOE MAAR, ARCHIE. HOU VAST!
LAAT ME ASJEBLIEFT NIET SCHIE-TEN!

EVEN LATER.
IK ZIE EEN DORP. ER WORDT FEEST GEVIERD!

ER WORDT DRUK GEDANST EN GEZONGEN!

KEN KWAM NAAR BENEDEN EN ZEI:
WE MOETEN HEEL VOOR-ZICHTIG ZIJN! ER ZIJN HONDERDEN KRIJGERS IN HET DORP!

NU WERD ARCHIE MET LICHTGEVENDE VERF BESTREKEN.
WE MOETEN TE WETEN ZIEN TE KOMEN WAT ER MET BILL GEBEURD IS!

TOEN DAT KLAAR WAS, VERTROKKEN ZE NAAR HET DORP.
IK GELOOF NOOIT DAT DIT GOED AFLOOPT!

Wie puzzelt er mee?

Kamraadsel, *ingezonden door Ina Beeke in Brouwershaven:*

1 Vogel
2 Iedere
3 Vogel
4 Losplaats voor schepen
5 Gast
6 Vrucht
7 Ontkenning
8 Rivier in Duitsland
9 Voedsel
10 Huisdier

11 Uiting van pret
12 Uitroep
13 Niet dicht
14 Jongensnaam
15 Dier
16 Deel van een schip

Bij goede oplossing vormen de letters in de cirkeltjes van links naar rechts de naam van een ruimtevaartuig.

Kruiswoordpuzzel,

ingezonden d [redacted]

Horizontaa [redacted]

1 Redenaar [redacted]
5 Overblijfs [redacted]
6 Deel van [redacted]
8 Vierde de [redacted]
11 Oosteuropees land

[redacted]
10 Onbepaald voornaamwoord

1 S	P	2 R	E	3 K	E	4 R
P	■	A	■	W	■	O
5 R	E	S	T	■	6	T
E	■	■	■	7 A	■	■
8 K	W	9 A	R	T	■	10 E
E	■	L	■	O	■	E
R	■	11 P	O	L	E	N

OPLOSSING PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Kruiswoordpuzzel

Horizontaal: 1 Nederlander; 10 Tree; 11 Noen; 13 A.N.P.; 14 Kok; 16 R.k.; 18 Debet; 20 Mr.; 21 Erg; 23 Lor; 24 Reu; 25 Poot; 26 Rits; 27 Pek; 28 Pet; 30 Bes; 31 Es; 32 Varen; 34 Re; 35 Ria; 37 Meer; 38 Reep; 40 Rijksdaalder.

Verticaal: 2 Et.; 3 Dra; 4 Eend; 5 Repel; 6 Anker; 7 Noot; 8 Dek; 9 En; 12 Greppel; 15 Brussel; 17 Kroes; 19 Boter; 20 Meter; 22 Gok; 24 Rib; 28 Paard; 29 Terra; 32 Vies; 33 Neel; 35 Rek; 36 Eed; 37 Mij; 38 Ra; 39 P.e.

Raadsels

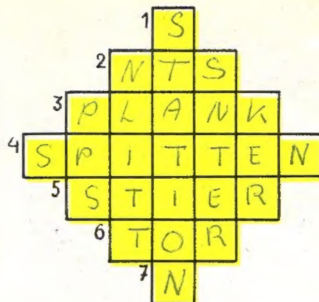
1. Radijs
2. Leeuwerik
3. Japan
4. Koekoek

Ei-puzzel

E *I* N D E R
B *E* *I* T E L
K L *E* *I* N E
A R B *E* *I* D
V A L I *E* *I*

Welke woorden

LOOD	ZWAAR
KEI	HARD
STOK	OUD
MUUR	VAST
KAKEL	BONT
VLIJM	SCHERP

Puzzel, *ingezonden door Peter Bleyé in Den Haag:*

1 Medeklinker
2 Nederlandse Televisiestichting (afk.)
3 Gezaagd stuk hout
4 Graven
5 Mannelijk rund
6 Insekt
7 Medeklinker

Bij goede oplossing lees je op de middelste rij van boven naar beneden de naam van een gebouw, dat in verband staat met spoorwegen.

Visitekaartje

K. STAM TER AAR

Welk beroep heeft deze heer?

Oplossing auto-quiz

uit Sjors nr. 41 blz. 2

1 Volkswagen — Duitsland
2 Fiat 600 — Italië
3 Mercedes-Benz 220 S — Duitsland
4 Citroën DS-19 — Frankrijk
5 Rolls-Royce Silver Cloud III — Engeland
6 Renault R-8 — Frankrijk
7 Ford-Taunus 17 M — Duitsland
8 D.K.W.-Auto Union — Duitsland
9 Morris 1100 — Engeland
10 Austin Seven — Engeland
11 Opel Kadett — Duitsland
12 B.M.W. 1500 — Duitsland
13 Chevrolet Corvair — Amerika
14 Saab — Zweden

Ziekenlijstje

Geertje Kok (12), Hoofdweg 9, Vriezenveen, is al enige tijd ziek. Wie schrijft haar eens of stuurt haar een ansichtkaart?

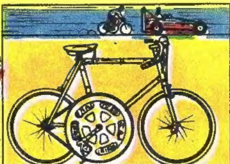
Peter v. d. Scheer (7), Sanatorium Berg en Bos, Kinderafdeling, Bilthoven, moet nog een hele tijd op bed blijven. Hij spaart allerlei kinderkaarten en kaarten van dieren. Wie stuurt hem eens wat?

Dagboek
van de geschiedenis

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

18 OKTOBER 1813 WERDEN NA EEN STRIJD VAN DRIE DAGEN BIJ LEIPZIG DE LEGERS VAN NAPOLEON DOOR GEALLIEERDE STRIJDKRACHTEN, BESTAANDE UIT PRUISEN, OOSTENRIJKERS, ZWEDEN EN RUSSEN, VERSLAGEN. NAPOLEON VERLOOR DERTIGDUIZEND MAN. DEZE GEBEURTENIS STAAT BEKEND ALS DE VOLKERENSLAG.

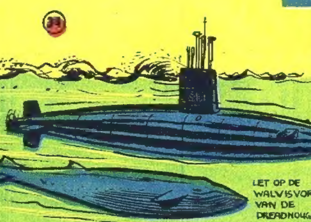
19 OKTOBER 1955 BEREIKTE DE FRANSMAN JOSÉ MEIFFRET OP EEN RACEFIETS EEN SNELHEID VAN HONDERDZEVENTIG KILOMETER. HIJ WAS MET EEN TALBOT-RACEAUTO OP GANG GEBRACHT. IN ZIJN FIETS ZAT EEN KAMRAD MET EEN DOORSNEE VAN VIJFENVIJFTIG CENTIMETER. OP 19 OKTOBER 1952 WERD MEIFFRET ZWAAR GEWOND, TOEN ZIJN FIETS MET EEN SNELHEID VAN HONDERDDERTIG KILOMETER SLIPTE.

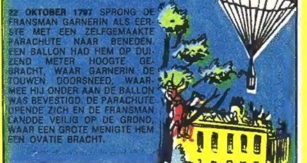
20 OKTOBER 1934 BEGON ER IN LONDEN EEN INTERNATIONALE LUCHTRACE NAAR MELBOURNE (AUSTRALIË) OVER EEN AFSTAND VAN 20.308 KILOMETER. ER WAREN TWEE KLASSEN: EEN VOOR PASSAGIERSVLIEGTUIGEN EN EEN VOOR SPECIAAL ONTWORPEN RACEVLIEGTUIGEN. DEZE RACE, DIE GEHOUDEN WERD TER GELEGENHEID VAN HET HONDERDJARIG BESTAAN VAN MELBOURNE, WERD OVER DE GEHELE WERELD MET SPANNING GEVOLGD. IN DE HANDICAPKLASSE WERD DE OVERWINNING BEHAALD DOOR EEN K.L.M. DOUGLAS DC-2 VLIEGTUIG DE UIVER. HET HAD NIET VEEL GESCHEELD OF DE UIVER HAD OOK IN DE SNELHEIDSKLASSE GEWONNEN.

23 OKTOBER 1906 MAAKTE DE BRAZILIAAN SANTOS DUMONT OP EEN HOOGTE VAN VIER METER EN OVER EEN AFSTAND VAN HONDERDTWINTIG METER MET EEN DOOR HEM ONTWORPEN VLIEGTUIG DE BAGATELLE DE EERSTE GESLAAGDE VLUCHT IN EUROPA.

21 OKTOBER 1960 WERD DE EERSTE BRITSE ATOOMONDERZEEBOOT DE DREADNOUGHT, VOORTGESTUWD DOOR EEN AMERIKAANSE ATOOMREACTOR, TE WATER GELATEN. HET SCHIP MEET VIJFENDERTIGHONDERD TON EN HEEFT EEN BEMANNING VAN ACHTENTACHTIG KOPPEN. TEVENS IS ER PLAATS VOOR TWINTIG WETENSCHAPSMENSEN. DE BOUWKOSTEN BEDROEGEN TWEEHONDERD MILJOEN GULDEN.

22 OKTOBER 1797 SPRONG DE FRANSMAN GARNERIN ALS EERSTE MET EEN ZELFGEMAAKTE PARACHUTE NAAR BENEDEN. EEN BALLON HAD HEM OP DUIZEND METER HOOGTE GEBRACHT, WAAR GARNERIN DE TOUWEN DOORSNEED, WAARMEE HIJ ONDER AAN DE BALLON WAS BEVESTIGD. DE PARACHUTE OPENDE ZICH EN DE FRANSMAN LANDDE VEILIG OP DE GROND, WAAR EEN GROTE MENIGTE HEM EEN OVATIE BRACHT.

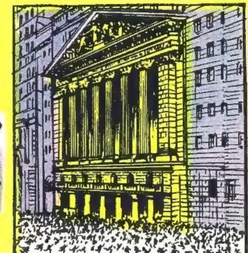
23 OKTOBER 1950 OVERLEED IN SAN FRANCISCO (AMERIKA) DE ZANGER AL JOLSON. HIJ WAS DE EERSTE ZANGER, DIE HET AANDURFDE IN EEN GELUIDSFILM OP TE TREDEN. ZIJN EERSTE GELUIDSFILM, „THE JAZZ SINGER", MAAKTE HEM WERELDBEROEMD. EEN VAN ZIJN BEKENDSTE LIEDJES IS „SUNNY BOY" UIT DE FILM „DE ZINGENDE DWAAS".

21 OKTOBER 1805 SNEUVELDE DE BEROEMDE ENGELSE ADMIRAAL NELSON TIJDENS EEN ZEEGEVECHT MET DE FRANS-SPAANSE VLOOT BIJ DE ZUID-WESTKUST VAN SPANJE, WAARBIJ DE ENGELSEN DE FRANSEN VERSLOEGEN. DEZE OVERWINNING LEVERDE ENGELAND GEDURENDE EEN EEUW HET ZEEOVERWICHT IN EUROPA OP. NELSONS SCHIP DE VICTORY IS NOG STEEDS IN DE ENGELSE HAVEN PORTSMOUTH TE BEZICHTIGEN. NELSON IS VOORAL BEROEMD DOOR ZIJN OVERWINNING OP DE VLOOT VAN NAPOLEON BIJ ABOEKIR (EGYPTE).

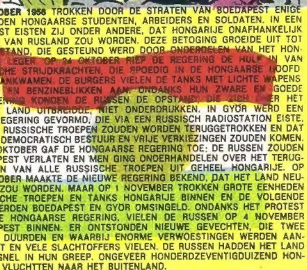
23 OKTOBER 1956 TROKKEN DOOR DE STRATEN VAN BOEDAPEST ENIGE DUIZENDEN HONGAARSE STUDENTEN, ARBEIDERS EN SOLDATEN. IN EEN MANIFEST EISTEN ZIJ ONDER ANDERE, DAT HONGARIJE ONAFHANKELIJK EN LOS VAN RUSLAND ZOU WORDEN. DEZE BETOGING GROEIDE UIT TOT EEN OPSTAND, DIE GESTEUND WERD DOOR ONDERDELEN VAN HET HONGAARSE LEGER. OP 24 OKTOBER RIEP DE REGERING DE HULP IN VAN RUSSISCHE STRIJDKRACHTEN, DIE SPOEDIG IN DE HONGAARSE HOOFDSTAD AANKWAMEN. DE BURGERS VIELEN DE TANKS MET LICHTE WAPENS STENEN EN BENZINEBLIKKEN AAN. ONDANKS HUN ZWARE EN GOEDE BEWAPENING KONDEN DE RUSSEN DE OPSTAND, DIE ZICH OVER HET GEHELE LAND UITBREIDDE, NIET ONDERDRUKKEN. IN GYÖR WERD EEN TEGENREGERING GEVORMD, DIE VIA EEN RUSSISCH RADIOSTATION EISTE, DAT DE RUSSISCHE TROEPEN ZOUDEN WORDEN TERUGGETROKKEN EN DAT ER EEN DEMOCRATISCH BESTUUR EN VRIJE VERKIEZINGEN ZOUDEN KOMEN. OP 28 OKTOBER GAF DE HONGAARSE REGERING TOE: DE RUSSEN ZOUDEN BOEDAPEST VERLATEN EN MEN GING ONDERHANDELEN OVER HET TERUGTREKKEN VAN ALLE RUSSISCHE TROEPEN UIT GEHEEL HONGARIJE. OP 31 OKTOBER MAAKTE DE NIEUWE REGERING BEKEND, DAT HET LAND NEUTRAAL ZOU WORDEN. MAAR OP 1 NOVEMBER TROKKEN GROTE EENHEDEN RUSSISCHE TROEPEN EN TANKS HONGARIJE BINNEN EN DE VOLGENDE DAG WERDEN BOEDAPEST EN GYÖR OMSINGELD. ONDANKS HET PROTEST VAN DE HONGAARSE REGERING, VIELEN DE RUSSEN OP 4 NOVEMBER BOEDAPEST BINNEN. ER ONTSTONDEN NIEUWE GEVECHTEN, DIE TWEE WEKEN DUURDEN EN WAARBIJ ENORME VERWOESTINGEN WERDEN AANGERICHT EN VELE SLACHTOFFERS VIELEN. DE RUSSEN HADDEN HET LAND WEER SNEL IN HUN GREEP. ONGEVEER HONDERDZEVENTIGDUIZEND HONGAREN VLUCHTTEN NAAR HET BUITENLAND.

24 OKTOBER 1929 STORTTE DE EFFECTENBEURS IN WALLSTREET IN NEW YORK IN ELKAAR, EEN RAMP, DIE OVER DE HELE WERELD GROTE GEVOLGEN HAD. DOOR KOERSDALINGEN BODEN DUIZENDEN MENSEN HUN AANDELEN OP DE BEURS TE KOOP AAN. HIERDOOR DAALDEN DE KOERSEN NOG MEER, WAAROP IEDEREEN, DIE NOG AANDELEN HAD, DEZE SNEL OP DE BEURS GOOIDE, MET ALS GEVOLG, DAT DOOR HET AANBOD VAN MEER DAN TWAALF MILJOEN AANDELEN DE BEURS IN ELKAAR ZAKTE. DE AANDELEN WAREN WAARDELOOS. HONDERDDUIZENDEN WERDEN IN ÉÉN DAG STRAATARM. EEN GROTE WERKLOOSHEID WAS HET GEVOLG. DE OORZAAK VAN DEZE RAMP WAS, DAT IEDEREEN OP DE BEURS SPECULEERDE, WAARDOOR DE PRIJZEN VAN DE AANDELEN VEEL TE HOOG WERDEN. TOEN DE KOERSEN BEGONNEN TE DALEN, GOOIDE IEDEREEN ZIJN AANDELEN OP DE BEURS IN DE HOOP NOG IETS VAN ZIJN GELD TE REDDEN.

22 OKTOBER 1962 BEVAL PRESIDENT KENNEDY VAN DE VERENIGDE STATEN EEN BLOKKADE VAN HET EILAND CUBA, OMDAT DAAR RUSSISCHE AANVALSRAKETTEN WAREN OPGESTELD. DE BLOKKADE ZOU BLIJVEN TOT DE RAKETTEN DOOR RUSLAND ZOUDEN WORDEN TERUGGEHAALD. ONDER DREIGING VAN EEN AMERIKAANSE LANDING OP CUBA EN OM EEN WERELDOORLOG TE VOORKOMEN GAF PREMIER KROETSJEF TOE.

24 OKTOBER 1945 BEGONNEN DOOR DE ONDERTEKENING VAN DE VIER GROTE LANDEN AMERIKA, RUSLAND, ENGELAND EN CHINA (TEGENWOORDIG NATIONALISTISCH CHINA) DE VERENIGDE NATIES, DE U.N.O., HUN WERK. DE U.N.O. IS EEN ORGANISATIE VAN BIJNA ALLE LANDEN VAN DE WERELD, DIE ONDERLINGE GESCHILLEN NIET DOOR OORLOG, MAAR DOOR VREEDZAAM OVERLEG PROBEERT OP TE LOSSEN. ZIJ HEEFT EEN EIGEN TROEPENMACHT, DIE IN LANDEN WAAR OORLOG DREIGT OF HEERST DOOR TUSSENBEIDE TE KOMEN PROBEERT DE VREDE TE BEWAREN OF TE HERSTELLEN, BIJVOORBEELD IN NIEUW-GUINEA, KONGO, KOREA EN ISRAËL. OOK KOMT ZIJ OP VOOR DE BELANGEN VAN VERDRUKTE VOLKEN OF VOLKSGROEPEN, ZOALS VAN DE NEGERS.

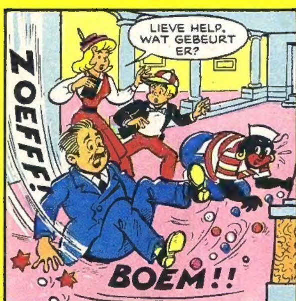

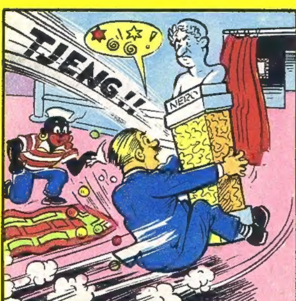

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.